شاہ بہرام

بارعایت کتابیں منگوانے کا پتہ

سیٹھ آدم جی عبداللہ پبلشرز بمبئی والے نولکھا بازار لاہور

پرنٹر پریس شیر از نوری

العشق نار یحرق ماسوی اللہ

الحمد للہ والمنۃ کہ درین زمان سعادت اقران کتاب مستطاب جواب المسمیٰ بہ

قصہ

شاہ بہرام و حسن بانو

من تصنیف میاں امام بخش صاحب صنا سکنہ

پسیاں والہ

بار عایت کتابیں منگوانے کا پتہ

سیٹھ آدم جی عبداللہ پبلشرز بمبئی والے نولکھا بازار لاہور

قیمت دس آنے

قصہ شاہ بہرام

یارب تیریاں صفتاں توڑی کوئی پہنچ نہ سکے
آدم جن ملائک ہر شے صفتاں کر کر تھکے

لکھ لکھ صفت تیری جان جاتی باہر حد شماروں
قلم بیچاری ہمت ہاری پاٹ گئی دچکاروں

صفت تیری نوں عالم سارا رلمل لکھن لگا
حیرت نال ہویا دہشت تھیں کاغذ سارا بگا

نوری ناری پہنچ نہ سکے سکر کر رہے حیرانی
صفت تیری نوں کیکر پہنچے عاجز بندہ خاکی

ہر شے داتوں خالق رازق ہر شے داتوں والی
پیر پیغمبر وی تیرے تے رہن ہمیش سوالی

میں بھی فضل کرم تیرے تھیں منگاں ایہ دعائیں
دنیا آتوں وقت نزع دے نال ایمان لیجائیں

دوجی خواہش میری یارب چھڑ توڑی میں جیواں
وچہ درگاہ تیری دے یارب سر سجدے وچہ تھیواں

تیجا فضل جے تیرے تھیں منگاں ہر دم ایہ دعائیں
بھیج صلوٰۃ اسیاں تھیں یارب پیغمبر دے تائیں

چاراں یار نبی صاحب دے اسیں جے ہاندے بردے
ابا بکر صدیق رضؓ عمرؓ تے عثمانؓ علیؓ حیدر دے

آل اولاد نبی اصحاباں جتنے حرم تمامی
درود سلام ہووے سبھناں نوں کہے غلام مدامی

آغاز داستان بہرام گور و حسن بانو پری زاد

اس پچھے دل میرے آیا ایہ ہے دنیا فانی
مرناں پچھے کی کجھ کریئے ساتھوں رہے نشانی

یاد آیا اک قصہ مینوں کر کر فکر تمیزاں
انام بخش ہن ایہو دسیں مجلس وچہ عزیزاں

فارس نام اک شہر چنگیرا خوب عمارت عالی
نام بہرام شاہنشاہ آہا اوس شہر دا والی

سوہنی صورت اوہ شہزادہ آہا یوسف ثانی
وانگ زلیخا خلقت اسنوں دیکھ ہووے دیوانی

حوراں سب فرشتے اسنوں دیکھ ہوون درماندے
آدم جن پرندے اُس تے عاشق ہو ہو جاندے

سی دلیر بہادر تے اوہ صورت حسن جوانی
لوت زمانے دنیا اندر کوئی نہ اُس دا ثانی

دنیا دیو چہ اوس زمانے دیو وڈا اک ساہی
سارے ملک دیواں دے اندر کر دا سی بادشاہی

دیو سفید آہا نام اُس دا وڈا دیواں وچہ کہندے
تابع اُس دی کئی ہزاراں دیو ہمیشہ رہندے

اک دن دیو سفر دی نیت سیر کرن نوں چڑھیا
آدمیاں دا ملک ویکھن نوں شہر فارس وچہ وڑیا

جاں آ شہر فارس دے اندر کیتا اوس اوتارا
نظر پیا بہرام شہزادہ لگو سوہنت پیارا

ویکھدیاں ہی عاشق ہو کے تُرت نہ تیں ڈھٹھا
ہورا جیہا سوہنا اُس نے نہ سی سُنیاں ڈٹھا

راہ جاندا اوہ دیو مسافر پھاس گیا وچہ پھاہی
بھلا وطن پیارا اسنوں بھل گیا بادشاہی

سخت زنجیر محبت دے وچہ ہویا قید اجیہا
فیر دلمن دل جاگن جوگا ہرگز مول نہ رہیا

شاہ بہرام بیٹھے جس جاگہ یا اوہ ٹرے کھلوے
دیو سفید اوتے دل اسدے اگے پیچھے ہوئے

سوہنی شکل جناور بن کے رہندا سجے کھبے
گھڑی گھڑی شہزادے دوں دیکھے مول نہ تھکے

جیئوں جیئوں دیکھے تیوں تیوں اسنوں بہت پیارا لگے
آکھے کویں رہے ایہ سوہنا میریاں چشماں اگے

دل دے نال ہمیشہ کردا ایہ دلیلاں گلاں
دام لگے تے ایہ شہزادہ چمک دلمن لے چلاں

پھڑکے جا کے تخت بہا کے اکھیں اگے رکھاں
نعمت اس دیدار حسن دی گھڑ وچہ لذت چکھاں

گنتی مدت رات دنے اوہ کردا رہیا حیلہ
قابو لگے تے لیجاواں اے جوان رنگیلا

یاراں درہے بیتے پھر ایویں دیو حیلہ کر رہیا
شاہ بہرام نہ قابو آیا کر حیلہ مر رہیا

اوڑک پھر شہزادے دے سر ورتی قضا ربانی
چک لیا رب ڈاہڈے اسدا دونوں دانہ پانی

اک دن کوچ شہزادہ کر کے آیا طرف اجاڑاں
سیر کرن نوں چڑھیا جنگل آیا وچہ پہاڑاں

لشکر اس دا جنگل دے وچہ پھر دا کئی ہزار اں
پر جت دل چلیا سی اوہ جاندا آپ سنے اسوار اں

دیو سفید اگے آ ملیا بن کے سندر گھوڑا
کر کر دسے تو یاں چالاں آوے کھا کھا موڑا

شاہ بہرام ڈٹھا اوہ گھوڑا کر کے خوب نظارا
بہت عجائب شکل غرائب لگو سو بہت پیارا

کہندا یار دسو ایہ کی رب دا ستر بنایا
ایسا سوہنا سندر گھوڑا اگے نظر نہ آیا

دل کے عرض امیراں کیتی معلم ایہ سانوں
اگلیاں بادشاہاں دا گھوڑا بھیجیا رب تسانوں

ہن دنیا تے بادشاہی دی آئی تیری واری
ناں ایہ گھوڑا ملیا تینوں کر اس تے اسواری

دنیا دے وچہ تینوں رب نے چنگا اج بنایا
ناں ایہ گھوڑا تیری خاطر عجب حضوروں آیا

شاہ بہرام کہیا لشکر توں سب ول گھیرا پاؤ
جان نہ دیہو ایس گھوڑے نوں پکڑ حضور لیاؤ

جاں پھر حکم کیتا شہزادے لشکر اس دل دھانا
اینویں پکڑ لیا اوہ گھوڑا دیکھو رب دا بھانا

دیکھ شہزادے راضی ہو کے ہتھیں اسنوں پھڑیا
اوسیویلے مار فراتی اتے اسدے چڑھیا

گھوڑا نال خوشی دے ہنکے بدل وانگوں گجے
لچے ٹپے کرے چالاکی بہت عجائب سجے

چھچر توڑی سی لشکر نیڑے آ چر توڑی اوہ گھوڑا
لشکر وچوں نکل اگیرے دوڑے تھوڑا تھوڑا

جاں لشکر تھیں گیا دور اڈاناں آ فرصت پائی
اک سے واری مار اڈاری چڑھیا اڈ ہوائی

اکھیں دیکھدیاں اوہ گھوڑا اپل وچہ غائب ہویا
دیکھ تعجب لشکر سارا حیران کھلویا

ایہ گل سندیاں سار پیا سی محلیں شور کوکارا
رودن لگا شہر تمامی رودے عالم سارا

روون لشکر تے سب فوج جاں ہے ہے ساڈا سائیں
مُنجی چھڈ گیا بادشاہی خالی رہیاں جائیں

کتھے چھپ گیا رب سایاں اوہ ملکاں دا والی
چھڈ گیا ہے محل منارے تخت رہیا سی خالی

نکے وڈے لوک شہر دے عورت مرد تمامی
روون کر کے یاد پیا راحسن خلق دا نامی

رکت دل گم گیا ہو سائیں روشن چند نورانی
سوگ پیا وچ شہر فارس دے پیا اندھیر جہانی

شاہ بہرام دے حرم تمامی روندے کر کر زاری
کہی دولت گئی سر ساڈے بدلی نہر تمہاری

گیا کتھے اوہ سندر لاڑا سہرا ساڈے دا سائیں
گیا کتھے اوہ والی ساڈا دِسن خالی جائیں

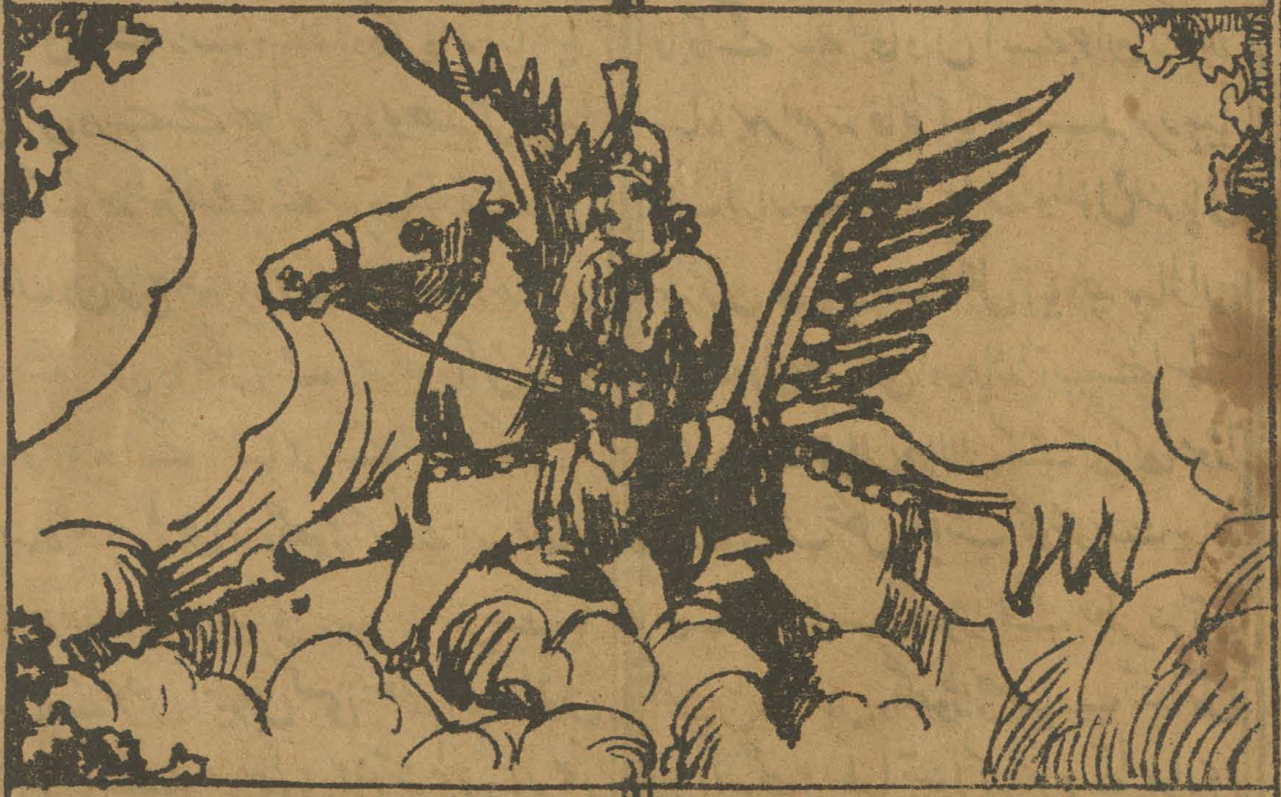

چھپ گیا اوہ سورج کتھے پھری جہان سیاہی
ڈگ پیا آج تھم زمیں دا الٹ پئی بادشاہی

گیا کتھے اوہ ساڈ والی مالی ایس چمن دا
کتھے ہے پردیس مسافر خاوند ایس وطن دا

امام بخش ایہ بات تمامی اتنی چھڈ سنائیں
اگوں قصہ شاہ بہرام دا ساڈا آکھ سنائیں

احوال شاہ بہرام

جاں اوہ گھوڑا شہزادے نوں جا لیگیا اُڈا کے
بیٹھا رہیا شہزادہ اوس دی گردن نوں ہتھ پا کے

کئی ہزار کوہاندا پینڈا پل وچہ گھوڑا جاندا
پنجواں طبق زمیں دا کھندے ہیگا ملک دیواندا

لوتھے اتر پیا آسمانوں ترت زمیں تے آیا
کاہنے آتوں شاہزادے نوں لاہ اڈول بہایا

آپ گیا ہو غائب گھوڑا شاہزادے نوں لاہ کے
ہر ہر طرف شاہزادہ لگا دیکھن نظر اٹھا کے

کیا دیکھے جو بیں ہاں بیٹھا اندر اک باغیچے
ابریشم دے وچھے ہوئے اوس وچہ فرش غالیچے

دنیائے وچہ باغ اجیہا ہور نہ کوئی ڈٹھا
خوش آواز جناور بولن اُپر ہر ہر ڈالی -
سایہ دار درختاں وچوں وگن سرد ہوائیں
ہر ہر طرفے رنگ برنگی کھڑے ہوئے پھل تانے
ہر ہر جنس درختاں اُتے میوے سوہے ساوے
دیکھ شہزادہ دل خوش ہویا باغ اجیہا چنگا
اگے جا کے اوہدوں چنگے ڈٹھو سو محل منارے
کوٹھڑیاں اتے صفے سنہری اک دوں اک سوائے
عقیق بلور زمرد کولوں کیتی میناکاری
وچھے ہوئے فرش زمیں دے اُتے ہر ہر تھائیں
نال عنبراں بھریاں ہویاں کئی ہزار صراحیاں
سونے کول روپے دے پیالے کئی بلوری آہے
جاں شاہزادہ پیالے پی کے ہویا مست شرابی
قد پہاڑ جیڈا اس دیو دا بے سود آیا چلیا
دیکھ شہزادہ صورت اُسدی کنبن لگا ڈر کے
نہ ڈر جان میری او بیلی بیٹھوں کیوں ہیں ڈردا
عرض کراں میں سُن توں بیلی میں تیتھوں شرمانواں
سیر کرن نوں شہر شاڈے میں گیا اک واری
دیکھدیاں دل میرے نوں سی عشق تساڈا لگا
یاراں ورہے مصیبت میں سی عشق تیرا لوچھلی
اتنی مدت دید تیری تھیں بہہ کے دل پر چایا
اوڑک سکدیاں سکدیاں جاں پھر صبر نہ رہیا مینوں
ہر دم دیکھاں حسن تیرے نوں ایہہ ہے خواہش میری
پر ایہ بے ادبی کیتی پیارے تینوں چک لیایا
کہے شاہزادہ سن توں بیلی دس نہیں کجھ میرے

وگن نہراں ماران لہراں پانی ٹھنڈا مٹھا
دیکھا بہار چمن دی پڑھدے صفت خداوند والی
رنگ محل سنہری کنداں وانگ بہشت بنائیں
عاشق پھلاں گردے ہوئے بلبل مست آوازے
دیکھ جنہاں نوں دل خوش ہووے لذت بہنی آوے
پنج ست قدم اگیرے جاوے لاہ کے ولی سنگا
سونے روپے نال عمارت جڑت کیتے سن سارے
کنداں اُتے رنگ برنگی نقش نگار بنائے
گلیاں کوچے سب ٹہرے ہوئی سار گلکاری
مخمل اطلس تے زربفتی کیا کجھ آکھ سُنائیں
کئی سنہری اُتے روپہری اوتھے دھریاں آہیاں
بھر بھر پیون لگا شاہزادہ دل جس دا لوچہ چاہے
دیو سفید ہویا آ حاضر اوتھے نال شتابی
پنج تسو من دا سنگل اُس کے لک دوالے لیا
دیو تسلی کر دا اُس دی نرم دلاسہ کر کے
میں ہاں چاکر تیرا پیارے حسن تیرے دا بردا
جتنی حال حقیقت میری تینوں آکھ سُناواں
نظر پئی سی مینوں تیری سوہنی شکل پیاری
سُرت نہیں نہ یاد رہیا سی مینوں کجھ اگا
اک دن رج دیدار نہ کیتا بہہ نال تسلی
پر مجلس لا کے کول بہا کے رج دیدار نہ پایا
گھوڑا بن کے کاہندے اُتے چا ہڑ آندا میں تیرا
باغ لوائے محل بنائے ایہ سب خاطر تیری
نام اللہ دے بخشیں شاہیں ایہ دعا کمایا
روز ازل دا لکھیا ہویا درت گیا سر میرے

ایہ گل کر کے دونویں لگے پین شراب پیالے
چوہاں طرفاں تھیں آون لگے خوش آواز پیارے
سازاں دا آواز دلاں تھیں پل وچہ غم لے جاوے
دیو سفید تائیں شہزادہ پچھدا ہوا گیسے
ہن میں دیکھ رہیا اوہیلی کر کے نظر دوالے
ایہ گل سن کے ہستن لگا دیو خوشی وچہ آیا
ایہ سرمہ سلیمانی ہے گا پاس ہمیشہ رکھیں
شاہ بہرام پکڑا وہ سرمہ جاں اکھیں وچہ پایا
کیا دیکھے جو مجلس دیو وچہ اک دل پاسے اوہے
دوجی طرفے کھڑیاں ہوریاں صفاں بنا کے پریاں
پریاں روپ حسن دیاں بھریاں حال اوہ روپ کھاون
حسن اونہاں دا کیا کجھ آکھاں سورج لاٹاں مارے
دیو سفید کہیا پریاں نوں چنگے راگ سناؤ
مینوں خاطر یار اپنے دی ہن اج سبھ تھیں چنگی
پریاں ہور پوشاکاں پایاں نالے زیور دے
تازے ہور سنگار بنا کے ناچ کرینديا سیال
ناز نیاز کرن جس ویلے ناچ سرود ستابی
لٹک لٹک جاں دسن حالاں کر کر ناز ادائیں
جاں اوہ گاون رنگ مچاون روپ سہانیاں پریاں
شاہ بہرام نہ ڈٹھا سنیاں کدی تماشہ ایسا
دیو سفید کہیا ہن لیاؤ چنگے چنگے کھانے
حاضر آن ہوئے مٹر کھانے اونویں رنگ برنگی
طرح طرح دے کھانے حاضر جیہڑے کدی نہ ڈٹھے
شاہ بہرام پڑھے شکرانہ کھا کھا نعمت کھانے
دن سارا وچہ انہاں خوشیاں جاں بہرام لنگھایا

راگ سرود شروع آہویا بیٹھے ہو خوشحالے
چنگ رباب طنبورے وجن سارنگیاں دوتارے
سن سن دل نوں فرحت ہووے روح خوشی وچہ آوے
کتھوں ساز آواز سنیندہ ہر ہر طرف چوفیرے
نظر نہ آون ساز نہ دسن ساز وجاون والے
سرمہ اک شاہزادے نوں اس دیو نے ہتھ پھڑایا
تھوڑا جیہا اسدے وچوں پاء دیکھیں ہن اکھیں
جو اسرار پوشیدہ آہا سب کجھ نظری آیا
کئی ہزاراں دیو کھلوتے خدمت وچہ ہتھ بدھے
سازو جاون راگ سناون کر کر آون اڈیاں
لوہا نرم کرن اک پل وچہ عشق پتھر نوں لاون
جھل نہ سکن تاب حسن دی جھڑ جھڑ پون ستارے
رل مل یار میرے وے اگے کر کر ناچ دکھاؤ
کر کر ناچ تمامی دتو اس نوں رنگ برنگی
موتی تے یاقوت زمرد جھلمل جھلمل کردے
ساز آواز اونہاندے سنکے ملکیں دھماں پیاں
پنچھی جھڑ جھڑ پون زمیں تے ہو کے مست شرابی
دیکھ انہاں نوں دیکھن والے ڈگ ڈگ پین اتھائیں
سنکے رکھ ہوون مڑ ٹانے جو ہاں ہوون ہریاں
آدمیاں وچہ روپ ڈٹھا سندر پریاں جیسا
کھادے شاہ بہرام پیارا نال خوشی من بھانے
ڈٹھیاں مغز معطر ہووے کھادیاں لذت چنگی
کھاندیاں کھاندیاں بس نہ ہووے شہد شکر تھیں مٹھے
شراب کباب تماشے اندر ہر دم خوشیاں مانے
اگوں رات پئی جن تاریاں ہر جا چانن لایا

سارے محل منارے جتنے ہر کوچے ہر گلیاں
ایس چمن وچہ کئی ہزاراں اکن مثالاں بلیاں

دیو سفید کھلا ہو عرضی شاہ بہرام وے لگے
انہاں پریاں وچوں پیاری جیہڑی تینوں لگے

اوہو راتیں عیش کرن نوں خدمت اندر رکھو
پریاں نال وصال کرن دی ایہ بھی لذت چکھو

پریاں نوں پھیر دیو نے کہیا ہار سنگار بنا کے
یار میرے دی خدمت اندر راتیں رہیو جا کے

جو کچھ چاہے سوئی حاضر اگے اُس دے دھریو
جان منگے تے اوہ بھی حاضر مول دریغ نہ کریو

جس دے نال تساڈے وچوں کرسی طلب وصل دی
اوہو اُسدی خدمت اندر حاضر ہووے جلدی

رات دنے ہر ویلے اس دی خدمت اندر رہیو
گرمی سردی سختی نرمی اس دی سر تے سہیو

دیو سفید گیا ہو غائب ایہ نصیحت کہہ کے
پین شراب لگا شاہزادہ پریاں ویوچہ بہہ کے

ساری رات رہیا اوہ بیٹھا پریاں مجلس لائی
جس دل نظر کرے سو حاضر اک نوں اک سوائی

جیوں جیوں پریاں نال کریندا صحبت اوہ شہزادہ
تیوں تیوں اسنوں مہندا یارو لذت شوق زیادہ

گذر گئی جاں رات خوشی دی ہویا وقت فجر دا
اوہ شراب کباب تماشے دیکھے خوشیاں کردا

دیو سفید شاہزادے تائیں جاں وجا دن آئے
ہر ہر رنگ پوشاک عجائب نت نویں پہناوے

دیو سفید پری سب تابع خدمت وچہ کھلوتے
ایتھاں خوشیاں ویوچہ رہندا تخت سنہری اتے

ایسے عیش خوشی دے اندر کتنی مدت رہیا
اِکدن دیو شاہزادے اگے بیٹھا ادب تھیں کہیا

رفتن دیو سفید بسفر و عاشق شدن بہرام شہزادہ بر حُسن بانو

کوہ قاف بھرا میرا اک مہندا اُس دے گھر ہے شاہی
مینوں جے اج رخصت دیہوتاں میں اتول جاواں

مینوں جانا پیا ضروری منزل بہت وڈیری
تسیں رہیو پریاں وچ ایتھے راضی کر دے باری

دساں ناں نوں پھیر تساڈی خدمت ویوچہ آواں
شاید کدی اوداسی ہووے جے کر جیوں تساڈا

پی پی شربت شوق وصل دا ول کر لینا تازی
اوہ بھی باغ اساڈی جاگہ غیر نہ اوتھے جاندا

اُس تھیں ہور عجائب چنگا ہے اک باغ اساڈا
اک وگھڑیاں اوس چمن وچہ جا کے من پرچاناں

پریاں دیواں وچوں اُس دل نظر نہ کوئی پاندا
ایہ کنجی اوہ باغ چمن ہے اُس دا اوہ دروازہ

ہور کسے نوں اوس چمن وچہ نہ ہمراہ لے جاناں
اک وہاڑے اوس چمن وچہ کھول جو ہا جا ڑیا

ویکھدیاں ہی دل خوش ہووے روح ہو جاند ا تازہ
نکلے باغ نالوں بھی چنگا کئی ہزاراں حصے

کیا دیکھے اوہ باغ بہشتی بہت عجائب کھڑیا
دنیا دے وچہ باغ ایجیہا ہور نہ کوئی دِسّے

کل عمارت سونے روپے دا نگ بہشتاں آہی
جو نعمت سو حاضر اوتھے باغ بڑا بادشاہی

جاں بہرام اگیرے ہویا سیو چمن دی سردا
حوض ڈٹھا اک اوس چمن وچہ ثانی حوض کردا

اک پھلاندے بوٹے دے مڈھ بیٹھا حوض کنارے
نظر پائی جاں اسدے اُپر اُچے محل منارے

کیا دیکھے جو چار کبوتر اوپر اوس محل دے
آن بیٹھے اوہ سوہنی صورت نال اچنج شکل دے

حیرت نال شہزادہ مڑ مڑ نظر اونہاں دل پائے
ایسی سوہنی شکل کبوتر اگے نظر نہ آئے

تاں پھر مار اوڈاری اونھوں اوہ کبوتر چارے
نال خوشی دے بازی کردے آئے حوض کنارے

پھر اوہ چار کبوتر جیہڑے چارے پریاں آیاں
سوہنی شکل کبوتر بن کے اوس چمن وچہ آیاں

غیر کسے تھیں خالی جگہ جاتی سی اوہ پریاں
نہاون کارن حوض کنارے لاہ پوشاکاں وڑیاں

حسن اونہاں دا شاہزادے نوں جاں پھر نظر پیا کی
جھل نہ سکیا تاب حسن دی ہو بیتاب گیا سی

روشن حسن چوہاں پریاں دا ظالم نین سپاہی
پر چھوٹی پری حسن دے اندر رنگ رنگیلی آہی

ظالم حسن حسن بانو دا مست شتاب اجالا
شاہ بہرام پیالا سی بھر کر اوس شرابوں پیا لا

مست ہوش پیا غم اندر پر بیم پیالہ پی کے
مرنے ویلے فرق نہ رہیا ملک الموت اوڈیکے

بھوں حسن بانو دیاں وچ جاں تیر نینا ندے چھٹے
عاشق اوس دے گھائل ہو کے دانگ جیونا ورکھے

اک دو گھڑیاں ایسے غم وچہ جاں اوہ پیا رہیا سی
عشق حسن بانو دا اسنوں لوں لوں وس گیا سی

ساعت پچھوں مڑ جاں اسنوں ہوش آئی اٹھ بہندا
نظر حسن بانو دل کر کے ایہ گل دل وچہ کہندا

جے ہُن چلی گئی چھڈ سینوں ایہ معشوق پیاری
اکل وجھدوں ہوگ مسافر میری جان پیاری

چھپ گیا جے بیتھیں ایہہ سوہنا چن نورانی
قطع ہووے گی اوسے ویلے ایہ میری زندگانی

پرایہ گل اس نے سُنی ہوئی سی لوکاں کولوں اگے
جس بندے نوں رغت پیدا جے شاید ہتھ لگے

اوہ پری وچہ قابو آوے اوس بندیدی ہتھیں
بھاویں گھر لیجاوے اسنوں لا کے گلیں کتھیں

ایہ گل کر کے چوری چوری حوض کنارے جا کے
رخت حسن بانو دا لیکے بیٹھا چھپ چھپا کے

جارے پریاں آپس اندر خوش ہو نہاون جانی
گلاں کردیاں آپس دیوچہ ایہا ذکر زبانی

سُنیاں اے اک آدمیاں تھیں دیو سفید طوفانی
چالیا باہے شہزادہ صورت والا ثانی

کہندے حسن اجیہا اس دا جو کوئی اس دل تکے
سورج وانگوں تاب حسن دی کوئی جھل نہ سکے

چلو کھاں اس راہواں ہو کے اسیں بھی دیکھ آئیے
دیکھ جلاں اوہ کیہا جیہا صورت شکل پیاری

حسن کے حسن بانو نے کیہا ایہہ خیال نہ کریو
مت کوئی پوے تعصب ساڈوں اتوں قدم نہ دھریو

مَیں اک راتیں سُفنہ ڈٹھا عجب زبون بھلیرا
ڈٹھا میں جو سیر کرن نُوں اسیں کتے ول گیاں
ایہ معلوم نہیں کجھ مَینوں کیا ہور رب وا بھاناں
ایہ گل مَن کے غم کھادا ہی وِل دے اندر پریاں
پھر نال شتابی نکل آیاں چاہے اوتھوں نہا کے
پہن پوشاک کبوتر بن کے بیٹھ گیاں تن اگے
ہو حیران کھلوتیاں سبھے ہر وَل کرن نگاہیں
رو رو آکھن حُسن بانو نُوں وس نہیں کجھ ساڈے
ایہ ہِن مشکل بنی اسانوں جے تینوں چھڈ جائیے
کہے حُسن بانو پریاں نُوں کر کر گریہ زاری
جے میں جاناں ایہ مصیبت مَینوں ہی پے جاندی
اوہ تُسانوں سفنہ جیہڑا ئیں ہے آکھ سنایا
خبر نہیں اوہ کون کوئی سی ایس چمن وچہ وڑیا
تسیں سیاں سب مل بیٹھو دیس وطن وچہ آکے
ایہ ہِن رخت چھپا کے نیڑے بیٹھا حوض کنارے
کہیا جاناں کیا مکھیا مَینوں کس بھاہی وچہ پھاتی
تسیں وداع ہو جاؤ میں تھیں آپو اپنے خانے
اوڑک خواہش رب ڈاہڈے دی پیا چھوڑا سیاں
رو رو کہندی حُسن بانو سی باغے وچہ اکیلی
مَیں آئی تُساں نال سیاندے رلمل چنگی بھلی
اوہ ہِن رو کے دلدے اندر کردی سی ایہ جھیڑے
کیا حُسن بانو نے جاتا ہور نہیں کوئی آیا
عرضاں کرے شاہزادے اگے کر کر گریہ زاری
چھوڑ گیاں کج مَینوں ستیاں ایہ ہے جوہ پرائی
وے دے رخت میرا ایں ننگی کر کجھ خوف خدا دا

اوہ وسواس بیا دِل میرے ڈردا ہے دِل میرا
اِکی نُوں پے گیا چھوڑا وچوں چُوہاں ستیاں
خبر نہیں اوہ سر میرے ہی وَدت جاویگا بھاناں
پر ظاہر حال حسن بانو نُوں دین سبھو دِلبریاں
آپو اپنیاں پوشاکاں نُوں ہر اک لباون جا کے
رخت حسن بانو دا اوتھے ڈھونڈ رہیاں نہ لبھے
رخت کتے دل لبھدا ناہیں رو رو مارن آہیں
ایہ تقدیر تیرے تے ورتی کیتی ہے رب ڈاہڈے
تیرے ہاتھ نہ دل کردائے پھیر وطن نُوں جایئے
ودت گیا سر میرے اُتے ایہ کوئی قہر تمہاری
اج وہاڑے ایس چمن وچہ ہرگز پیر نہ پاندی
دیکھو کھاں ہِن ایہ قضیہ سر میرے تے آیا
کس روپے اس ظالم میرا رخت چُرا کے کھڑیا
مَیں ہِن ایتھے رہی اکلی سارا رخت لُٹا کے
آپس وچہ کرن ہِن گلاں رو رو پریاں چارے
جُوہ بیگانہ وطن بیگانہ کوئی سنگ نہ ساتھی
میرے ہِن بازو پر بھنے رہ گئی دیس بیگانے
ہو لاچار حُسن بانو تھیں سب دواع ہو گیاں
یا رب تیرے ہاتھوں میرا ہور نہیں کوئی بیلی
ہِن پردیسن راہ مسافر بیٹھی رہی اکلی
چھپیا ہویا نکل شاہزادہ آن کھلوتا نیڑے
رخت میرا ہِن معلم ہوندا ایسے ہوگ چرایا
مَیں پردیسن راہ مسافر عاجز بہت بیچاری
ناہِن ایتھے ماں پیو میرے بھین نہ سکے بھائی
نام خدا دے ایس بندی نُوں ہندار کر گیا آزاد

جو ہووے پردیسی عاجز وچھڑیا گھر ہاروں
کہیا شاہزادے سنیوں میتھوں ہیں بھی ہاں پردیسی
آدمیاں وادیس جو کہندے اوہے وطن ہمیندا
فارس شہر ولایت میری جتنی گردو نواحی!
لشکر فوجاں دائیں مالک گڑھ کوٹاں دا سائیں
اینہہ تقدیر الٰہی ہوئی آن میرے سر ورتی
کیتھے راج میرا ہن کیتھے فوجاں ملک خزانے
نہ ہن ایتھے واقف میرا کوئی چنگا مندا
رات دنے ہیں ہاں اداسی نہ دل کدہرے ٹھیرے
آیا ساں ہیں ایس چمن وچ ہمت ایتھے دل لگے
اگے ساں ہیں سخت مسافر مار یا درد ہجر دا
نہ کوئی دیس میرے دا ایتھے جس اگے دکھ پھولاں
سچ پچھیں تے حسن تیرے نے تن میرا مٹھا
ظالم عشق تیرے نے مینوں دیکھ مسافر راہی
خونی عشق بیدرد تیرے نے کر کے زور تمہاری
بنھ گھٹاں برہوں دا لشکر جاں میرے ول چڑھیا
ہیں ہن گھائل عشق تیرے دا اگ میرے تن بھڑکے
مار مینوں اک وار پکڑ کے مڑ مڑ نہ ترسائیں
راضی ہو کے کھول اسانوں ہن توں بانکیاں اکھیں
عاشق عاجز دا کی مارن معشوقاں دے بھانے
جے معشوق ذرا ہس ہیں کے کرے کلام زبانی
شربت شوق وصل دا مینوں توں بھی سجے بپائیں
آبحیات وصال تیرے دا جے اک قطرہ پیواں
ایہ گل درد بر ہوندی اس نون جاں بہرام سنائی
اکھیں کھول ڈٹھا جد اس نے کر کے اک نظارا
اس تے بہت احسان موت کریئے رب دے پیارو
خبر نہیں جو وچھڑیاں نوں پھر کدے رب ملیسی
کہی ہزار کوہاں دا پینڈا ایتھوں دور سنیندا
اوس زمین وچہ میری آہی تخت حکومت شاہی
ویسوں کڈھ پردیسی کیتا ربدیاں من رضائیں
دیو سفید لیا یا پھڑ کے ایس دیواں دی دھرتی
تختوں دخت پایا رب مینوں سٹیا دیس بیگانے
نہ کوئی ایتھے جنس اساڈی دتے حاکی بندا
دیو دوالے میرے رہندے بیٹھے چوکیاں پہرے
ایتھے نین سپاہی بیٹھے کس بندوقاں اگے
پچھوں عشق تیرے دا لگا ظاہر تیز قہر دا
صحبت نہ جنساں دی اندر ہاں خاموش نہ بولاں
مار کٹار نیناں دی مینوں ول ول ہیگا گٹھا
بدھا دل تے جان میرے نوں پا زلفاں دی پھاہی
دھر وہ تلوار حسن دی مینوں ماری کر کے کاری
نیند بھکھ آرام میرے تھیں ہوش سنے لٹ کھڑیا
بیٹھا تیر نیناں دے اگے جان نشانہ دھر کے
باقی نام اللہ دے ہیں ول نظر مہر دی پائیں
ایس طرح اس عاجز تائیں نہ توں گٹھا رکھیں
اکی جھڑکوں مرن نمانے دردی درد رنجانے
جانوں عشق موئے ہوئے نوں مڑ ہوندی زندگانی
موئے ہوئے عاشق دی مڑ جان جسے وچہ پائیں
گٹھا ہویا عشق تیرے دا مڑ نویں سر جیواں
تاں پھر نظر حسن بانو نے شاہزادے ول پائی
سندر روپ ڈٹھا شہزادہ لگو سو بہت پیارا

دیکھدیاں ہی اوہ بھی اوتے عاشق بیخود ہوئی
پونجی ہوش حسن بانو دی سب شہزادے لٹی
پھاہی عشق محبت دیوچہ پھاتھی دلوں بجانوں
کہندی سُن بہرام شاہزادے ساڈی ذات نیاری
آپس وچہ خاکی ناری ذرہ جسم نہ رُل دا
کہیا شاہزادے کیوں نہ رُلسی جسّہ خاکی ناری
کیا ہویا جے جسماں اندر ضد پئی ارکاناں
جان تیری وچہ جان میری ہُن محو اجہی ہوئی
پھیر حسن بانو نے کہیا سُنیاں کتنی واری
عہد نہ پورا آدم کردے سبھے ساڈے کہندے
آدمیاں دے نال جے کوئی ساری عمر گذارے
کہے شاہزادہ واہ محبوبہ چنگا خوب سُنایا
اگے کدوں ہوئی سی میری نال تیرے آشنائی
کہندی اے بہرام شاہزادے میں تیر توں واری
جیہی عشق تیرے نال کیتی سو تن میرے لگی
تولی میرا ئیں تیری جاں اب سانوں آن ملایا
چینا ہے تاں توں یاری لا کے مُڑ پھر وعدہ توڑیں
ہُن توں ہو کھال دلوں بجانوں نال زبان اقراری
جد تک جیواں دل میرے تھیں عشق نہ تیرا بھلے
ایہ تن میرا عاشق تیرا جگر توڑی میں جیواں
قسم تساڈی پیت تساڈی جے میں دلوں بھلاواں
سدا رہاں گا حکم تیرے وچہ جو مینوں فرماویں
کہندی عشق تیرے وچہ شیدا ہوئی میں دیوانی
قسم خدا دی توں ہیں میرا یار پیارا سنگی
اصلی رخصت حسن بانو دا شاہ بہرام سنبھالے

ہتوا جیہا سوہنا اُس نے ناں ڈٹھا سی کوئی
باز شکاری اکس نظر وچہ پکڑ چھڑی بے گتھی
پھر ظاہر ہو کے آپے عرضاں لگی کرن زبانوں
اصلی جسم تساڈا خاکی ساڈا جسّہ ناری
میرا تیرا کیکر ہووے ایہ پیوند وصل دا
جاں رُل جاسی جان تیرے وچہ میری جان پیاری
آپے رُل جاون گے مجسّے جاں رنگیاں جانناں
جیوں قطرہ دریا وچہ رل دا فراق نہ جانے کوئی
آدمیاں وچہ وفا نہ ہوندا توڑ نہ کردے یاری
جد لگ کوئی مطلب ہوندا لگ دوست رہندے
اِکسے گلّے کئی درہیاں دی کیتی ترت وسارے
کیہڑی گلّوں بن آشنائیوں تدھ میوں آزمایا
کیکر تدھ میرے وچہ ڈٹھی ہے ایہ بے وفائی
میرا بھی دل مٹھا تیری سوہنی شکل پیاری
اکو جیہی دوہاں آتے دا برہوں دی دگی
میں اس کارن آدمیاں نوں بے وفا بنایا
اونویں شوق پرانا کر کے پھر نہ ساتھیں توڑیں
اول آخر اکو جیہی توڑ نبھائیں یاری
کاں بھی دھیان تیرا وچہ ہی توجہ دل سر جھلے
جان کراں قربان تیرے توں اوڑک جدوں میرا
بُرا ہووے درگاہ وچہ میرا رب توں بدلہ پاواں
پر اپنے دل دی دس حقیقت کیکر کہہ کریں کماویں
دماں باہجھ غلام تیری میں ہوئی دوہیں جہانی
وہ لباس مینوں پر کوئی میں ہاں بیٹھی منگی
ہور لباس زری دا اُس نوں پاوے چادر والے

رل مل بیٹھ گئے مڑ دونویں یار پیارے جانی
عاشق تے معشوق اکٹھے صورت دے لاثانی

نال خوشی دے رل مل بیٹھے دونویں اکول ہو کے
حسن بانو نے فہزادے نوں آکھ سنایا رو کے

ڈاہڈا خوف آیا اک مینوں سن توں یار پیارے
اوہ ہے مشکل سر ساڈے تے جے سب خیر گزارے

دیو سفید سنی جس ویلے ایہ پریت اساڈی
غیرت دی اگ دل اسدے نوں بھڑک لگیگی ڈاہڈی

ہسن کھیڈن خوشی اساڈی جس ویلے اس ڈٹھی
نال غضب دے مارگ تینوں لاہے کھل اوہ بیٹھی

بہتی مدت دا ہے عاشق اوہ بھی میرے اتے
راتیں دنے آرام نہ اس نوں آوے بیٹھے سوتے

اگے سی ایہ زمین ہمیشہ جنگل بر بر ساری
ابہا اک چشمہ پانی آہا جنگل دیو چہ جاری

اسیں ہمیشہ ایس جنگل دے چہ رل مل سیاں چاریے
آوندیاں رنت نہاون کارن الستا لاب کنارے

اسماں اجیہے جنگل دیو چہ جاں ایہ چشمہ ڈٹھا
بہت موافق آیا ساڈے پانی ٹھنڈا امٹھا

دیو تائیں پھر روپ اساڈا اک دن نظر پیا سی
سبھناں تھیں اوہ میرے اتے عاشق ہو گیا سی

ایہ سب میرے کارن اس نے رنگ محل بنائے
کئی کوہاں اس حوض کنارے بوٹے باغ لوائے

محل باغیچے جو بنوائے اس ایہ حکمت آہی
میرے پکڑن کارن اس نے خوب بنائی پھاہی

آتش عشق میرے دی اندر رات دنے ہے جلدا
پر میرے اتے ہرگز اس دا وس نہیں کجھ چلدا

ہر دم طلب میری دچہ رہندا اوہ ملعون لنکارا
پر دوروں بہ کے حسن میرے دل کردا اک نظارا

کدی کدی جو چوری چوری دیکھے آن اگیرے
میرے پکڑن کارن کردا حیلے مکر بہتیرے

جدا وہ طرف میری دل کردا حیلہ شوخ جبھاری
میں اڈ جاندی سے کوہاں دے پلوچہ مار اڈاری

ہن اوہ پکڑ لوے گا ظالم کرے جیویں اوہ چاہے
پھر مارے گا ظالم مینوں پلوچہ دیکھے پھاہے

کیا جاناں اوہ قید کرے گا مینوں کیہڑی جائیں
تینوں بھی اوہ چھڈے ناہیں کرسی خون ازائیں

اک مینوں غم تیرا لگا ابہا ہے سب تھیں بہتا
میرے پچھے جان تیری نوں ایہ تصدیعہ پہتا

دو جا غم ایہ جاتا میں ہن دیو دی قیدی ہو واں
گیا جاناں کیا ورتگ مینوں اس کارن میں آواں

شاہ بہرام پری نوں کہیا ناں کر خطرہ کوئی
دیو سفید کرے گا اوہو جو میں آکھاں سوئی

اوہ ہے عاشق میرے اتے سب کجھ صدقے کردا
جان کرے قربان میرے تھیں شوق میرے دچہ مردا

جے میں راضی ہو کے اک دم اسدے نال نہ کو واں
تڑپ تڑپ دچہ غش دے پوندا رو رو پاندا رو واں

ایہ گل سن کے حسن بانو دا جی خوشی دچہ آئیا
شاہ بہرام تائیں پھر اس نے مکر عجیب سکھایا

دیو سفید آوے جس ویلے مڑ کے اوس سفر تھیں
توں چپ کر کے کمان چہ کے ماریں آہ جگر تھیں

نہ کجھ کھاویں نہ کجھ پیویں رووین کر کر زاری
جاں سلیمانؑ پیغمبر دی اوقسم کرنے تاں بولیں
اوڑک جاں اوہ تیرے اگے عجز نیاز کریگا
قسم کرے گا پیغمبر دی دل تھیں تابع ہوکے
جے اوہ عاشق ہے تیرے تے تیرا حکم نہ موڑے
آپس دے وچہ رمل وہاں جاں ایہ متا پکایا
لے سوغاتاں تے ہور تحفے جو چنگا من بھایا
گھوڑے جوڑے ہور پوشاکاں کئی عجائب چیزاں
لے کے تحفے ملنے آیا کر کے وڈا احچالا
ناں کجھ کھاندا ناں کجھ پیندا روندا اوبھے سائیں
حالت دیکھ شاہزادے والی دیو غضب وچہ آیا
یار پیارے میرے تائیں دستو کس دکھ دتا
کیا تقصیر کسے تھیں اسدی خدمت اندر ہوئی
قسماں کھاہدیاں دیواں پریاں کیا توفیق اساڈی
نہ تقصیر ہوئی کوئی ساتھیں نہ دل رنج رہیا سی
جاں پھر مڑ کے باغوں آیا ڈٹھا اسال آزاری
دیو پریاں دی ہوئی خلاصی چھٹے ایس تقصیروں
منتاں عاجزیاں کر چھڈا ہائے اوہ میرا یارا
مینوں جان پوے وچہ مجبتے حسن تیرا جاں لگا
کیا تصدیعہ پہنتا تینوں مینوں وس نشتا بی
جے دل تیرا گیا کسے تے حالت کہہ مجھ اگے
جے آزار ہویا کجھ تینوں کراں سو بر لے دارو
دیو پری انسان جے کوئی بھاویں کتھے ہووے
جاں شہزادے ڈٹھی وڈی بہت جدوں مہربانی
قسم کریں سلیمان نبی دی جے توں میرے اگے

جے سو وار بلاوے تینوں تاں بولیں باکواری
اوّل قسم کرا کے اس نوں پھر حقیقت کھولیں
قسماں کر بچھیگا تینوں تیرا جی دہرے گا
مینوں منگ لئیں اس پاسوں سو لے توں لوکے
تیری میری پیت پیاری ہرگز دلوں نہ توڑے
دیو سفید سفر تھیں ہیگا سنیاں اینہاں آیا
سب کجھ خاطر شاہزادے دی لے کوہ قافوں آیا
دس نہ سکے قیمت کوئی جے سو کرے تمیزاں
اگے گیا ویکھے شہزادہ پیا ہویا بے حالا
منتاں کر کر دیو بلاوے ہرگز بولے نائیں
دیواں پریاں کولوں پچھے اس نوں کس دکھایا
یا ڑاں پیٹ لواں میں بدلہ کڈھاں اسدا پتا
یا اس کسے برائی کیتی بڑے بے ادبی کوئی
بادشاہاندی کرے بے ادبی کون کوئی اپراہدی
پر اک دن دوجے باغ تساڈے اپنے آپ گیا سی
دل دی دیدن کجھ نہ دسے کر دا گریہ زاری
ڈٹھا حال شہزادے سندا گیا آرام سریروں
ایہ کی ہویا جان تیری توں دس کراں کی چارا
اکھیں اگے ایہ دکھ تیرا ہرگز سہ نہ سکاں
کہیا درد لگا تن تیرے ایہ کیہی بے تابی
پل وچہ آن کراں اوہ حاضر ہرگز دیر نہ لگے
دور ہوویگی اس گھڑی وچہ وڈی زحمت مارو
کیا طاقت وچہ خدمت تیری ناہتھ بنھ کھلوے
کہندا کراں حقیقت تاں میں قسم کریں سلیمانی
اوہ مراد میری میں جاناں تاں مینوں ہتھ لگے

دیو کہیا توں سنی شاہزادے جو اج شاہی میری
دولت ملک خزانے فوجاں سب کجھ تابع تیری

جو کہیں سو حاضر او ہو لیاواں ڈھونڈ جہانوں
بھانویں مشرق مغرب ہووے لیاواں چڑھ اسمانوں

قسم مینوں سلیمان نبی دی جے اس قولوں ہاراں
جان چاہیں تاں اوہ بھی حاضر سر تیریتوں واراں

ایہ گل سن کے شاہزادے نے نال خوشی اکھ پرتی
دسن لگا حال حقیقت جو سر اس دے ورتی

کہندا باغ نویں وا اک دن شوق میرے دل آیا
اس وجہ سیر کرن دا مینوں آپ تساں فرمایا

سیر کریندیاں اوس چمن وچہ اک پری میں ڈٹھی
نام حسن بانو سی اسدا سوہنی صورت مٹھی

ایسا ظالم حسن پری دا کیا میں آکھاں تینوں
ویکھدیاں میں اک نظر وچہ لٹ لیا اس مینوں

ڈنگیا مینوں حسن بانو دیاں زلفاں کالیاں ناگاں
گھائل کیتا اک نظر وچہ مار نیناں دیاں سانگاں

صبر آرام حرام میرے تے ناں مینوں کجھ سجھے
کھادن پیون ہسن کھیڈن نال دل کدھرے رجھے

اوہ پری جے بخشیں مینوں تاں میں پوچہ جیواں
نہیں تاں تیریاں اکھیں اگے ایسے وقت مراواں

سندر روپ حسن بانو دا جے دیدار نہ پاواں
ایسے حال سودائی ہو کے رو رو کے مرجاواں

دیو سفید تائیں ایہ سن کے ہوش نہ رہ گئی فدہ
غش کھا ڈگ پیا اوہ دھرتی ایہ گل جان مقررہ

آپے میں کہیا سی تینوں باغ نویں توں جائیں
اک دو گھڑیاں اس وچہ بہہ کے اپنا من پرچائیں

جس دے اوپر میں ساں عاشق پھر دا مست دیوانہ
توں بھی اوس شمع دے اوپر جل ہو یواں پروانہ

جے میں جاناں حسن بانو نے توں عاشق ہو جاندا
اوس چمن دا ہرگز تینوں ناں میں راہ وکھاندا

جے کوئی ناں حسن بانو دا لیندا میرے آگے
غیرت دی اگ بھڑکے مینوں تیر کلیجے لگے

تدھ آ عشق حسن بانو دا مینوں آن سنایا
میں جاناں توں جان میری نوں تیر کلیجے لایا

اے پر مینوں تیرے جیہا ناں کوئی ہور پیارا
قسم کیتی سلیمان نبی دی ہور نہ چلے چارا

اوہ تے بخش دیاں گا تینوں ہسن میں دلنوں جانوں
پر اوہ راضی ہوگ تیرے تے مست حسن دی شانوں

کہندا اوہ میرے تے راضی کرک نہ کوئی سنگی
میں اوہدا اوہ میری ہوئی دوست رنگ رنگی

سن کے پیت دوہاندی مڑا وہ دیو خوشی وچہ آیا
کہندا میرے پچھے دوہاں تساں یار نہ لایا

پر ہسن ہووے مبارک تینوں اوہ پری لے جیلی
میں ہسن اوہ چا بخشی تینوں نالے باغ حویلی

اس گیں بعد شہزادے تائیں دیو نے پکڑ اٹھایا
کول حسن بانو دے اس نوں باہوں پکڑ بہایا

ایس چمن وچہ رنگ محلیں وستو کرد بہاراں
تابع خدمت وچہ تساڈی پریاں لکھ ہزاراں

ایہ گل کہہ کے بدھی ہتھیں دیو کھلا ہو عرضی
راضی رہو میں عاجز آں تے ہور دستو کی مرضی

کہیا شاہزادے تیرے اُتے لُوں لُوں میرا راضی
وہاں جہاناں اندر تیرا بھلا کرے رب قاضی

ایہ گل سُن کے دیو مڑ آیا اپنے گھر میں مکانیں
ایس چمن وچہ رہے قدیمی دونویں دلبر جانی

ہتھ کھیڈن نال خوشی دے اِکس ٹکانے بہندے
کئی ہزاراں دیو انہاندی خدمت اندر رہندے

دیو سفید پوشاکاں تحفے نت نویں ہر گھڑے
رنگ برنگی کھانے بھیجے خوشی رہے جس گلے

نوش شراب کباب تماشے سیر کرن گلزاراں
بے فکری تے لاپرواہی روز بروز بہاراں

ہر دم راگ سنادن بدیاں روشن منہ مہتابی
سُندر روپ رویل چنبیلی نازک بدن گلابی

حسن او نہاندا کیا کجھ آکھاں باہر حد حسابوں
دانے دیکھ دیوانے ہوون مست الست شرابوں

نانا انہاندا جے کوئی دیکھے جس نوں کمن آزاری
اک گھڑی وچہ سے رہیاں دی ہوندی دور بیماری

تاج سرود کرن جس ویلے خوش آواز زبانی!
نشے دور بڑھا پا یاد آوے نویں جوانی

روشن روپ حسن پریاں دا آبحیات وسیوے
جس دے پیتیاں مرے نہ کوئی آخر تیکر جیوے

پہن پوشاکاں رنگ برنگی وچدی باغ بہاراں
مزے کرن نت آون پریاں بن بن لمیاں ڈاراں

شاہ بہرام تے حسن بانو بھی مزے کرن دنے راتیں
عیش بہاراں خوشیاں اندر کردے رہندے باتیں

عجب شراب کباب تماشے کھانے چنگے چنگے
اٹھے پہر حضور انہاندے کھاندے جو دل منگے

شاہ بہرام جدوں پھر اتھیں طلب صلدی بھائے
حسن بانو ہر حیلے اُسنوں ایس خیالوں ٹالے

کہندی شاہ بہراماں مینوں ہرگز انگ نہ لائیں
باہجھ اوّن ماں باپ میرے دے ایہ گل لائق ناہیں

ہیں تاں تیری گولی باندی ہویاں باہجوں دُکھاں
پر توں صبر کریں دن تھوڑے دیکھ خدا دیاں کماں

ایہ ہن نال حسن بانو دے ایتھے خوشیاں کردا
امام بخش توں حال سُنائیں اُسدے پچھلے گھردا

در بیان احوال خانہ شاہزادہ بہرام و مراجعت او بوطن خود

جس دن لشکر تھیں شاہزادہ غائب ہو گیا سی
چھوڑ وطن گھر بار پیارا پل وچہ ہویا اوداسی

پچھے بادشاہی دا مالک ہور نہ کوئی ساہی
سنجاں ملک تے لائیت خالی کون کرے بادشاہی

کل امیر اکٹھے ہو کے رل مل سارے بہندے
مالک باہجوں ملک نہ رہندا ایہ گل سارے کہندے

اوڑک بہہ کے سبھناں رل مل ایہو منتا پکایا
تاج خلافت دا سر دھر کے تخت وزیر بہایا

بیٹھا تخت وزیر حرامی کرن لگا بادشاہی
وڈا ظالم چور اُچکا خونی ہور زناہی

ظالم ظلم کرے دن راتیں وس دا ملک اُجاڑے
جیوں بگھیاڑ ہووے وچہ اجڑ پھڑ بھیڈاں پاڑے

چتنے شاہ بہرامی آہے ستویں حرم تمامی
ست قبیلے شاہ بہرام دے کل آہے مختاری
ستویں سی اوہ نیک شہزادی صاحب ہوش عقل دی
اُس تے زور بہتیرا لایا اُس کمبخت بے دینے
شاہ بہرام جدوں اُس ڈیونے کھڑیا چاکند ہاڑے
ایہ شاہزادی اس لڑکے نوں بیٹھی گھر وچہ پالے
کرو اجدوں وزیر حرامی نظر بری اس گل دی
سُن توں نمک حرام وزیرا کون ہوویں توں پازی
شاہ بہرام نہ تینوں سمجھا جس دے اسیں قبیلے
جیتوں آوڑیں وچہ گھر دے کر کے زور مکاری
بہت وزیر ہویا شرمندہ سُن کے ایہ سنیہا
کہندا اجے تساڈے وچوں گئی نہیں مغروری
مَیں مالک سب شاہی میری پھر یا ہور زماناں
گیا گواتا خصم تساڈا کھادا کسے بلائے
دیواں نے پھڑ کھڑیا اُسنوں جا کتے دل کھاہدا
پھر جواب شہزادی دِتا سُن توں نمک حرامی
جے اج نہیں اساڈے سر تے شاہ بہرامی سایہ
اے مالک اس شہر فارس دا تاج تخت دا والی
پھر وزیر شریر حرامی نال غضب دے کہندا
اجے اُمید تساڈے دل وچہ تخت حکومت والی
دانہ پانی رزق تساڈا حکم میرے وچہ سارا
ایہ لڑکا جو پیدا ہویا جد لگ ہوگ تو اناں
ایہ کی دعوے بادشاہی دا میرے نال کریگا
کیونکر کھوہ لوے گا مَیں تھیں بادشاہی سمیائے
مُڑ جافیر کہیا شاہزادی بدبختا بے دینا ں

سبھناں نال بے ادبی کیتی اوس وزیر حرامی
اوس وزیر حرامی کیتی نال چھلیاں بدکاری
بڑی اصیل نجیب شاہزادی گوہر پاک اصل دی
اوہ شاہزادی رہی سلامت اپنے نال یقینے
لڑکا جمیاں سی اُس راتیں پچھے اس دہاڑے
چنگی مندی خواہش رہدی بیٹھی سر پر جالے
صاف جواب شتاب شہزادی ایہ لکھ اسنوں گھلدی
نال اصیلاں تے اشرافاں چاہیں دست درازی
چاہیں وڑیں اساڈی ستریں کرداہیں نت حیلے
آپ مراں بھی تینوں ماراں خنجر کھچ کٹاری
بھڑک لگی اس اُگ غضبدی تیا آتش جیہا
شان گمان تساڈے جتنے بھن کیتے رب چوری
کتھے ہے تساڈا مالک جس دا رکھو ماناں
اجے تساڈے دل تھیں ایہو حرص امید نہ جائے
تُسیں اُمید کرو ہُن دل وچہ آویگا شاہزادہ
تیرے لائق نہیں بے ادبا تاج تخت بہرامی
ایہ فرزند ہویا گھر اُسدے جے رب اینویں بھایا
ایہ شاہی سب ہے حق اُسدا جد اس شر سنبھالی
بادشاہی دا شوق تسانوں اجے ولا نوچہ رہندا
کچرک وچے گا ہُن جھوٹا ایہ نقارہ خالی
جے میں بند کراں کی چلے فیر تساڈا چارا
ہے کی چیز ہوویگا کی کجھ رکھو جس دا ماناں
پربت نوں جے ٹکر مارے مُنہ سر بھن مرے گا
شیراں پاسوں ماس سلونے لئے کوئی تان جانے
بادشاہی دے لائق نائیں توں بدذات کمینہ

رازق ساڈا رب مالک جو روزی دیون ہار دا
ہن توں ملک ولایت ساڈا سارا ہے کھوہ لیتا
اج توں نویں حکومت لیکے بن بیٹھا ہیں عادی
جے شاہزادے دی وچہ قسمت آئی ہے یتیمی
نکیاں تھیں چاوڈے کرداجداوہ کرم کماوے
اس لڑکے شاہزادے تائیں جاں رب چاوڈیا وے
ہے امید جے اسدے اتے ہوسی فضل الٰہی
جاں رب حاکم عادل اسنوں شہنشاہ کرے گا
پھیر وزیر تائیں جا پہنچی جس دم ایہ گل کیتیں
ایہ صلاح کیتی جا موذی بہ گوشے وچہ یاراں
جم دے ہی اس ناگ نچے دائیں کیوں سر نہ کٹاں
جم دے دشمن دا ہے یارو مارن بہت سوکھلا
حکم کرے جلاد کسے نوں لیاوے لڑکا پھڑکے
ہتھ بنھ کل امیر وزیراں دتی بہت دوہائی
ایہ یتیم دوجا بے ددسا ہے معصوم ایاناں
جے توں ماریں ایہ شہزادہ بہت یتیم وچارا
خبر نہیں ایہ جیوے لڑکا یا آپے مرجائی
جاں ظالم دی نیت اونہاں رلمل ساریاں ردی
کڈھ گھراں تھیں سترون باہر تاں اس بے ایمانے
بندی خانہ بیٹھ زمین دے ڈوہنگا سخت اندھیرا
چن سورج دی اس وچہ ہرگز کدہروں لو نہ لگے
حور بہشتاں دی شہزادی کچھڑ بال ایاناں
نازک بدن جنہاندے آہے ریشم وچہ لپیٹے
اسدے خونوں سر تیریتے غضب کیو سلطانی
ناہیں اوتھے پلنگ تولائیاں توشکاتے سرہانے
بند کریں توں رزق اساڈا ہیں توں کون نکارا
کھا کھا ہووین نمک حرامی شکر بجا نہ کیتا
بیٹھوں بنھ خدائی دعوے فرعونی شدادی
اوڑک پھر یتیماں اتے کروا رب رحیمی
عاجز چڑیاں تھیں رب ڈاہڈا خونی باز مراوے
اس بھاوے تاں مچھر پاسوں ہاتھی چا مراوے
دیو ریگا رب اسدا اسنوں تاج تخت بادشاہی
تیرے جیہے فسادی ظالم مار فنا کر ہے گا
نال غضب دے بھکھیا موذی جیوں آتشو چہ کھنیں
ایہ لڑکا ہے دشمن میرا میں اسنوں تھاں مراں
ایہ کنڈیاں والا بوٹا مڈھوں جمدیاں ہی پٹ سٹاں
وڈے ہوئے دا قابو مشکل ہیگا کم اولا
ایہ غم اس دا ہر دم یارو دل میرے وچہ رڑکے
کرنا خون ناحق کسے دا ناہیں ایہ بھلیائی
اس دے خونوں کنبے دھرتی رہی عرش ربانا
پوے زمین آسماناں اتے تیرا شور ککارا
توں کیوں دوہاں جہاناں اندر لیندا ہیں سوائی
پھر مڑ ایہ صلاح اس موذی محکم دل وچہ بدھی
ہاں پتر نوں قید کرایا وچہ بندی خانے
دوزخ نالوں اس وچہ لبھے بینوں بہت بھلیرا
کسے طرف تھیں دنیا والی سرد ہوا نہ لگے
دوزخ دے وچہ پیا بہشتی دیکھو رب دا بھانا
اوہ دیکھ وچہ بندی خانے فرش زمیں پر لیٹے
ظالم نام ہو دیگا تیرا اندر دوہیں جہانیں
مخمل اطلس پہنن والے ہوئے خاک رلکانے

پھل گلاب ورگے چنبے تھیں نازک بدن جنہاندے
آہی سانگ غضب دی دیکھو اگ لگی وچہ سینے
اٹھیں پہریں ماں پتر دی اس ظالم بدنیتی
راکھے چوکیدار اُنہاں دے کرتا کید بہاوے
ماں پتر وچہ بندی خانے جانوں عاجز آئے
یارب تیریاں بے پرواہیاں توں جبار کہاویں
تختوں پٹ مٹھیں وچہ سختی وخت پائیں سلطاناں
ہک دن شاہ بہرامی آہا سر ساڈے تے سایہ
جیکر ہُن بھی ہے لوہ زندہ کتے دور اڈی تھائیں
یارب اوہ مسافر ساڈا رہندا کیہڑی دھرتی
اوڈک ایس طرح شہزادی نال رضا جباری
غیر محبت شاہ بہرام دی تے اوہ پیار ولاسے
شاہ بہرام دی صورت حاضر ولدے اندر کرکے
کہندی شاہ بہرام تیرے توں مَیں صدقے مَیں واری
ثابت حق تیرے وچہ بیٹھیاں ملیا بندی خانہ
خبر نہیں توں کیہڑی دیسیں بیٹھا خوشیاں مانے
ہنج درہے وچہ بندیخانے عمر اساڈی ہوئی
ایہ عزیز تیرا ہے جس دن رب نے پیدا کیتا
ایہ نازک بچہ کھیڈن لائق وچہ باغاں بستاناں
خوشی اساڈی قسمت وچوں گئی زمین آسمانوں
آلے خبر اساڈی جلدی ہُن توں شیر جواناں
کل امیر وزیراں تیریاں رَل مِل خاصاں عاماں
جے کتے دل ہیں تو زندہ واگ اساں دل ہوڑیں
ایہ ہُن ایسے طرح شاہزادی روندی کر کر زاری
شاہ بہرام توڑی ایہ خبراں چل شتاب پہنچائیں

بندیخانے دیوچہ دیکھو کیا کجھ حال اُنہاندے
حکم کرن سلطاناں اُتے نفر غلام کمینے
پیالہ پانی نے اک روٹی روز مقررہ کیتی
مت کوئی دردی اوہناں تائیں چوری طعام کھوائے
وچہ درگاہ خداوندوالی رو رو عرض سنائے
بادشاہاں نوں بندیخاں فقراں راج دیوادیں
حکم کرن بدذات کمینے لٹن مال خزاناں
گیا اساں تھیں اوہ خوشی دا ویلہ وقت خدایا
صدقے نام حبیب اپنے دے مُڑ اکوار ملائیں
دسیں خبر اساڈی اسنوں جو ساڈے سرورتی
پنج درہے وچہ بندیخانے رو رو عمر گزاری
بیٹھی یاد کرے تے روے اوہ خوشیاں دہاں سے
رو رو اپنا حال سُناندی نین ہنجوں تھیں بھر کے
دیکھ ہویا کی حال اساڈا رب دی تینوں یاری
آ آج دیکھ احوال اساڈا شہنشاہ سلطانہ
حال اساڈا باہجھ خدائے ہور نہیں کوئی جانے
بے تقصیر اسیر ہوئے ہاں دات نہ لیندا کوئی
جمدے لبی غماں دی گڑھتی شیر اندوہ دا پیتا
جمدے توں ایہ خاص پنگھوڑا ملیا بندیخانہ
دانہ پانی رزق اساڈا گیا لکھٹ جہانوں
مار وکھال اک دار اساڈیاں دشمناں بے ایماناں
کیسا ظلم کیتا سر ساڈے ظالم نمک حراماں
نمک حرام وزیر اپنے دی پہلوں گردن توڑیں
آمام بخش دس حال باقی دانال خدادی یاری
بندی دانال دی ہُن جھبدے بند خلاص کرائیں

در خواب دیدن بہرام حالتِ خانۂ خود و مراجعت کردن بوطن مألوفہ خود

سُنے حسن بانو اک راتیں اندر رنگ محلاں
حکم خدا دے سُتیاں اُس نوں نیند رآئی مٹھی
جو جو ظلم حرماں تے ہویا ہوئی گھر میں خرابی
سُتّا نال خوشی وچہ ستیاں ہسدا شوقیں شانی
جاں اس خوابوں فارغ ہویا وچہ مزاج تغیری
مَیں قربان تیرتیوں شاہا تیریاں لاں بلائیں
کہندا یاد پیا اج مینوں دیس وطن گھر پیارا
سفنہ دیکھ لگا غم مینوں دِل نوں سوگ پیاسی
ہُن مَیں کویں وطن نوں جاواں ہے ایہ خواہشمندی
کہیا حسن بانو مُڑ شاہا ٹر یو کر بسم اللہ
حسن بانو بھی ایس سخن وچہ جاں دتی مختاری
دیو سفید اگے پھر جا کے کیتی ور تھا ساری
حال زبون ڈٹھا وچہ سفنے اج مَیں پچھلے گھر دا
جیکر کریں احسان مروڑ فارس شہر پہنچائیں
دیو کہیا مَیں تیرے اُتوں پَل پَل وار یا جاواں
نہ جھُر جان میری اوہ بیلی توں ہو بہو مرداناں
ایہہ گل کہہ کے دو نہہ دیواں دے پکڑ بنائے گھوڑے
اِک اُتے بہرام شہزادہ مار فراتی چڑھیا
کڈھ اِک وال دتا اس دیو نے شاہ بہرامے تائیں
پوے جیکوئی مشکل تینوں دنیا دے وچہ بھاری
پھیر کہیو سو گھوڑیاں تائیں تسیں ہوا ہو جاؤ
اُڈے وچہ ہوا دے گھوڑے فارس دیول آئے
فارس شہر پیا جد نظری شاہ بہرام دے تائیں
شاہ بہرام سُنا وچہ خوشیاں کر کر مٹھیاں گلاں
سب حقیقت گھر باہر دی سفنے دے وچہ ڈٹھی
دیکھ بیتاب ہویا اس خوابوں بیٹھا اُٹھ شتابی
جاگیا تے دِل ہویا اودا سی لگ رہیا حیرانی
پچھیا حسن بانو نے اس تھیں ایہ کہی دلگیری
کی غم پُہنتا جی تیرے نوں جھبدے آکھ سُنائیں
حال زبوں ڈِٹھا وچہ سفنے گھر باہر دا سارا
صبر قرار نہ آوے مینوں ہویا جی اوداسی
لواں خبر گھر بار وطن دی دوست تے دشمن دی
دیو سفید کولوں لے رخصت ہوئے کم سنولا
شاہ بہرام وطن دل کیتی اوسے وقت تیاری
کہندا وطن پہنچائیں مینوں کر کے مدد یاری
بہت اوداس ہویا دِل میرا اک پل صبر نہ کردا
اُس نیکی دا بدلہ رب تھیں دو ہیں جہانیں پائیں
سے حسن بانو دے تنوں فارس شہر پہنچا واں
سر دے نال بنا ہوا نگا ہیں تیرا ایہ یارانا
کر اسوار دو ہاں دے اُتے فارس دیول ٹورے
دو جے اُتے حسن بانو نے راہ سجن دا پھڑیا
لوڑ پوے جس ویلے تینوں اُسنوں تُرت دُہکائیں
مَیں اِس ویلے سر تیرے تے پہنچا نگا اکواری
یار میرے نوں نال شتابی فارس شہر پہنچاؤ
کئی ہزار کوہاں دا پینڈا اِک گھڑی وچہ آئے
حیرت نال ہویا متعجب پڑھدا احمد ثنائیں

دونویں دیوانہاندے جیڑے بنے ہوئے سن گھوڑے
کر کے رخصت شہزادے نے پھیر پچھا ہاں موڑے

آپ حسن بانو سن ہویا داخل وچہ شہر دے
وڑیا خوب سوداگرین کے کر سامان سفر دے

اک سردانال دا گھر آہا صاحب ستر چنگیرا
کینا اوس سوداگر جا کے گھر اسدے وچہ ڈیرا

گھر دے ملک تھیں پھر پچھدا کہو سڑانا بھائی
کیہڑا حاکم ایس شہر دا کردا ہے بادشاہی

ظلم کرے یا عدل کریندا کیا ہے اسدا پیشہ
کی کی صفتاں اوس دے اندر رکھ دا کی اندیشہ

اسیں سوداگر ملکاں اندر پھردے ہاں بیوپاری
کی دینارا ایس شہر اوس حقیقت ساری

اوہ سردان سوداگر تائیں دیکھ تعجب ہویا
دیکھدیاں ہی صورت اسدی نین سنجوں بھر لویا

کہندا سن سوداگر جاں ہیں دیکھاں صورت تیری
وڈا جوش پیا دل میرے چھٹے درد اندھیری

والی ایس شہر دا ڈہوں جس دا سی پیو دادا
تیرے وانگوں صورت اسدی نام بہرام شہزادہ

تیری اسدی صورت اندر فرق نہیں اک ذرہ
بلک معلوم ہووے ایہ مینوں ہیں توں اوہ مقررہ

اوہ سی حاکم ایس شہر دا صورت خوب فرشتہ
چھوٹی عمرے نویں جوانی سیرت نیک فرشتہ

اک دن سی اوہ طرف جنگل دی سیر کرن نوں چڑھیا
لشکر وچوں کسے بلانے بن گھوڑا پھڑ کھڑیا

دیکھدیاں او غائب ہویا اڈ چڑھیا آسمانی
رہن تک اوس دی خبر نہ آئی گدھروں پتہ نشانی

پچھے اسدے رل امراواں تخت وزیر بہایا
شامت ساڈی کارن اوس نوں حاکم سب بنایا

ظالم فاسق بڑا زناہی رہندا نت شرابی
شاہ بہرام دی حریں اوس نے کیتی بہت خرابی

چھٹیاں حلاں دیوچہ جا کے موذی داخل ہویا
ستویں وڑن نہ دتا اس نوں اوتھے رب نہ ڈھویا

اس شاہزادی اتے موذی زور وڈا لا رہیا
اوس واشرم حیا رب رکھے نہ منیاں اوس کہیا

جس دن سی پھر شاہ بہرام دا رب وچھوڑا پایا
اوسے روز اوس شہزادی نے سندر بیڑا جایا

دیری دیر پیا پھر اسدے پھڑکے زور وہنگانے
قید کرایوس بندیخانے سن اوس بال ایانے

اٹھیں پہریں ماں پتراں نوں پھر اوہ دشمن جانی
روٹی اک جوان دی دیندا اک پیالہ پانی

پنج درہے وچہ بندیخانے ماں پتراں نوں ہوئے
وچہ عذاب دوزخ دے پھڑکے ہا بجھ گنا ہو لڈھوئے

جاں بہرام سنی اوہ ویر تھانوں لوں غصے ہویا
پر اوہ طوفان غضب دا وچے سینے اوس سمویا

دل دا بھید کسے دے اگے نہ اس ظاہر کیتا
نہ اوس اپنا آپ وکھایا بیٹھا چپ چپیتا

لگی بھکھ حسن بانو توں بہت ہوئی درماندی
ہور بغیر شکاری گوشت ہرگز کجھ نہ کھاندی

لے کے تیر کمان شہزادہ طرف جنگل اٹھ دھاناں
کراں تیار شکار لیا کے حسن بانو واکھاناں

ایہ شکار پچھے وچہ جنگل جاں کجھ دور گیا سی
جیہڑے گھر سو انا ندے اوہ چھپ کے بیٹھی آہی
شاہ وزیر سنے اسوار اں کدھروں بھوندا بھوندا
اوتھے خلقت ہوئی اکٹھی دیکھے آن لوکائی
حسن بانو بھی آدمیاں دا سن کے شور کوکارا
اونویں آمڑا اندر بیٹھی کر کے اک نظارا
بلدی لاٹ حسن بانو دی جاں اس ڈٹھی نوروں
اچن چیت نیناں دی برچھی تن موذی دے لگی
لگ گئی تلوار حسن دی تن موذی دے کاری
کہندا ایتھے دستو یارو کون کوئی ہے رہندا
یا پری نے اس گھر اندر کیتا اج اندارا
اکو نظر کیتی اس ظالم پھیر نہ پایا پھیرا
خبر لٹو اوہ کون کوئی ہے کس دی ایہ زنانی
عرض کیتی گھر والیاں شاہا اک سوداگر آیا
آپ گیا اوہ کم کیتے دل عورت نوں بہلا کے
ایہ گل سن کے نمک حرامی لشکر نوں فرماوے
جاں ایہ حکم کیتا اس موذی ترت پیادے دوڑے
جا کے حسن بانو نوں اوہناں ہیبت نال بلایا
طلب تیری نوں آن کھلا ہے رستے وچہ بازار اں
جے توں چلیں نال صلح دے وڈا مراتب پاویں
کہیا حسن بانو کیوں آیا لشکر شاہنشاہی
ہتھوں ایہ مراد میری سی ہن کیوں اس تھیں لساں
چنگی لاں پوشاک دوالے نالے زیور زردے
ایہ صندوق اساڈا ہیگا قفل لوہے دا چڑھیا
کنجی اسدی ہتھ وچہ اسدے اوہ پوشیدا دھردا

پچھے اسدے حسن بانو نوں قضیہ ہور پیا سی
اس گھر دے پچھواڑے آہا راہ وڈا بادشاہی
راہ جاندا اس گھر دے پچھے اک پل آکھلوندا
غوغا شور بلند ہویا سی جویں قیامت آئی
باری وچوں دیکھن لگی کیسا پیا بولارا
پیا وزیر اتے پھر اسدی صورت دا چمکارا
دانگ پتنگ ہویا جل بل کے دیکھدیاں ہی وردی
پہنچ گیا نزدیک مرن دے مار حضوروں وگی
مرن لگا اوہ عاشق ہو کے کیتی موت تیاری
کتھوں ایہ زنانی آئی حسن بانوں بانوں کہندا
یا کوئی حور بہشتوں لتھی کر گئی اک نظارا
پا زلفاں دی پھاہی اس نے لٹ کھڑیا دل میرا
پکڑ حضور لیا ڈو میرے تاں ہووے زندگانی
اس تریمت نوں گھر ساڈے اس نے آن بہلیا
ایہ جوان وڈی گھر ساڈے آج سویر آ کے
گھیر لیو اس گھر وچ اس نوں ست چیتا نس جاوے
زور آوری وڑے اندر کون انہا نوں موڑے
اٹھ شتاب دیدار تیرے نوں آپ شہنشاہ آیا
گھیر کھلوتے محل تیرے نوں پیادے سن اسوار اں
نہیں تاں آپے نال خواری کر کر مہنتاں جاویں
میری آپ چرو کی دلوچہ ایہو خواہش آہی
پر جو خواہش دل میرے دی اوہ تسانوں دساں
یوں حضور شہنشاہ دے وچہ ہیں منظور نظر دے
اس وچہ جامہ رخت میرے دا خاوند میرے دھرلے
میرا بھی تے ہور کسے دا ذرا وساہ نہ کردا

ایہ صندوق کھلے جس ویلے لاں پوشاک دوالے
وچہ حضور شہنشاہ جاواں نال لباس اُجالے

ایہ گل سُن کے اُٹھ سپاہیاں پتھر پھڑ کے بھارا
توڑ قفل صندوق کیتونے پل وچہ پارا پارا

ایہ لے پہن پوشاک شتابی حسن بانونوں کہندے
آپ سبھے دروازے وچوں نکل پچھاہاں بہندے

اصلی رخت حسن بانونے پہنیاں پریاں والا
شکل کبوتر ہو کے چلی جیوں پریاں واچپالا

ماری اُڈاری باری وچوں بہ کے محل منارے
نال وزیر کرے دو گلاں سُندے شہری سارے

سُن توں نمک حرام وزیرا ایہ سندے سبہ بندے
ہُن اج ایتھے آن لگے نی شاہ بہرامی جھنڈے

آپیا بہرام تساں وَل شیر بہادر گجدا
ہُن توں جانی سر تیرے تے موت نقارہ وجدا

جیہڑی نیں تھیں حق اوہدے وچہ نمک حرامی ہوئی
اگے کسے نہ ہرگز کیتی پچھوں کرے نہ کوئی

نیکی تے انصاف تیریاں ملکیں دھماں پیاں
شاہ بہرام توڑی ایہ تیریاں سبھے خبراں گیاں

دیکھو کیکر ہے اوہ لیندا اہنے تُساڈیاں خبراں
ساریاں نمک حراماں تائیں اج اوڈیکن تبراں

اِک دو گھڑیاں کرلے خوشیاں توں بدبخت بے دینا
ہے تیری جا قسمت ہونا دوزخ وچہ روز ینال

سُنوں تُسیں سب لشکر فوجاں نالے خلق تمامی
وَج پوے گی اجو ایتھے نوبت شاہ بہرامی

ہیں بھی گولی شاہ بہرام دی ہاں منظور نظر دے
آپ بہا گیا سی ہینوں اندر ایسے گھر دے

ہیں بھی اج بدذات وزیرا تیری ذات پرکھی
تیرے پاسوں نمک حراماں شرم میری رب رکھی

ہن بھی پہنچ لگے جے تیری پھڑلے ہینوں آکے
میں ہُن اُڈ چلی ہاں دیکھاں خاک تیرے پر پاکے

ایہ گل کہہ کے اوہ اُڈ چلی نال بلند اوڈاری
اس سردانے تائیں کہندی ایہ گل جاندیواری

ہینوں آن ہوئی اج غالب دل وچہ حُبِ وطن دی
شوق ہویا ماں باپ ملن دا ایہ ہے خواہشمندی

شہر سبز سلیمان نبی دا اوہ ہے وطن اساڈا
اوتھے پہنچ نہ سکے کوئی اوہ ہے دُور دوراڈا

ہیں اج شہر سبز وچہ جاساں کر کے لمی دھائی
یاد آئے اج دلو چہ ہینوں ماں پیو بھینا بھائی

خاوند میرے نوں ہتھ بنھ کے میری طرفوں کہنا
ایس غلام کمینی اُتے راضی ہر دم رہنا

سچا شوق محبت میری جے کر ہے کجھ تینوں
جت کت چلے شہر سبز وچہ آن ملیں توں ہینوں

جے آ ملیوں ہینوں مڑ کے ہویوں تاں مردانہ
نہیں تاں رناں نالوں تیرا بے وفا یرانہ

تاں ہیں قول محبت والا کیتا ہے ایہ جیہڑا
ہن معلوم ہو ویگا ایتھوں سچا جھوٹا کیہڑا

اڈ گئی اوہ غائب ہو کے کر کے سخن اجیہے
لوگ ہوئے حیران متعجب سُن کے ایہہ سنیہے

گلاں سن کے شاہ بہرامی خلقت خوشیاں کردی
اِک وزیر حرامی دے منہ وَت گئی سی زردی

سبھنیں شہریں شادی ہوئی دھم پئی بھرامی
تاں پھر حکم کیتا اُس موزی لشکر فوجاں تائیں
شاہ بہرام ملے جس جاگہ پکڑ اوتھائیں مارو
ظالم فوجاں شہر دوالے پھر دیاں پچھے اگے
دیکھ اجیہا حکم بھلیرا اوہ سروان سیانا
چوری چھپی لوکاں کولوں شاہ بہرام نوں ہلیا
کہندا شاہ بہرام نہ جائیں ہن توں شہر وچالے
چاروں طرف سوار پیا دے شہر دوالے پھر دے
دوجا کم خراب ایہ ہویا بنی مصیبت بھاری
اُڈی چڑھی آسماناں اُتے مڑا اوہ غائب ہوئی
جو جو نال حسن بانو دے دیر و زیر کمایا
بیٹھے چبارے شکل کبوتر جو جو سخن الائے
شاہ بہرام سُنی جد ورتھا مارے آہ جگر دی
ایہن چیت پیا جدا وسنوں ایہ طوفان وچھوڑا
اک دو گھڑیاں پیار رہیا سی جاں وچہ اوسے غش دے
مکھے چھپ گیا رب سایاں سوہناں چن نورانی
اُڈ گیا ہتھاں وچوں اوہ شاہباز شکاری
ایہ وچھوڑا یا رب مینوں لکھیا سی وچہ لیکھاں
مکھوں دیکھاں حسن بانو دی صورت چندر بدر دی
آیا ساں میں نال خوشی دے کر کے حب وطن دی
جے میں جاناں ایتھے مینوں ایہ قضیئے پے جاندے
ہن میں اُسنوں کتھوں پچھاں ڈھونڈاں کیہڑی جائیں
لکھیا ورت گیا اج مینوں ڈاہڈیاں نے تقدیراں
یا رب حسن بانو دا چہرہ کتھوں نظری آوے
اوہ سروان سرہانے اُسدے بیٹھا حال سناوے

سوگ پیا وچہ گھر انہاندے جیہڑے نمک حرامی
گھیرا گھتو شہر دوالے ڈھونڈھو ہر ہر جائیں
زندہ وچہ شہزادے داخل ہون نہ دیہو یارو
شاہ بہرام دے ڈھونڈن کارن ہر ول دوڑن لگے
جت ول شاہ بہرام گیا سی اوس طرف نوں دھاندا
دروان نال سنیہے دیندا نیر اکھیں تھیں چلیا
سارے لشکر فوجاں پھر دے تیرے مارن والے
سارے نمک حرامی جتنے ویری تیرے سر دے
بیوی تیری گئی اسماں تھیں پل وچہ مار اُڈاری
چھپ گئی اوہ جاندی فوراً اگتے خبر نہ کوئی
جیئوں کر اوس کبوتر بنکے اپنا آپ بچایا
اوّل آخر شاہ بہرام نوں اوہ سروان سنائے
ڈیکاں چیکاں مار اوڈاوے لگی سانگ ہجر دی
گردش کھا زمیں تے ڈگا جیو گیا ہو تھوڑا
ہوش آئی مساں رو رو کہندا وچہ اُس تاپ تپش دے
پیا اندھیر چوفیرے مینوں گئی میری زندگانی
مار شکاری لے گیا میری عاجز جان پیاری
سوہنا روپ حسن بانو دا ئیں ہن کتھوں دیکھاں
کس تھیں پچھاں خبر کتے دل اُس سندر دلبر دی
ایتھے آن لٹائی ساری ایہ گلزار چمن دی
سنے حسن بانو دے رہندا اندر ملک دیو اندے
کتھے دیس سکونت اُسدی کہندی کیہڑی تھائیں
کیتا کجھ ہویا کجھ مینوں ہائے میریاں تقصیراں
یا جند کڈھ وجوداں میری ملک الموت لیجاوے
کر کر حسن بانو دیاں گلاں اس دامن ٹھیراوے

کہندا ہیں توں ہو مردانہ دل نوں ویہہ ہشیاری
نال تاکید کہیا اُس مُڑ مُڑ جاندا ساڈا نوں
شاہ بہرام غلام تیری میں خدمتگار حضوری
وانے پائی قسمت میرا دل ایتھوں اج چایا
شہر سبز سلیمان نبی دا جتھے میں اج چلی
توں پر شاہ بہرام اسانوں لبھیں ناں وساریں
رو رو وین کریندیاں اوتھے ہنجوں نین پروتے

اوہ تحقیق ملے گی تینوں تیری دلبر پیاری
بعد سلام سنیہے دتے اس نے ایہ تساں نوں
ہوئی اج حضوروں دوری ایتوں نال ضروری
کجھ دیہاڑے رب اسانوں پھیر وچھوڑا پایا
شوق پیا ماں باپ ملن دا محب وطن دی ہتی
جو اوہ پہلے قسماں چائیاں نہ اس قولوں ہاریں
حیرت دے دریا وچہ اس واجی پیا وچہ غوطے

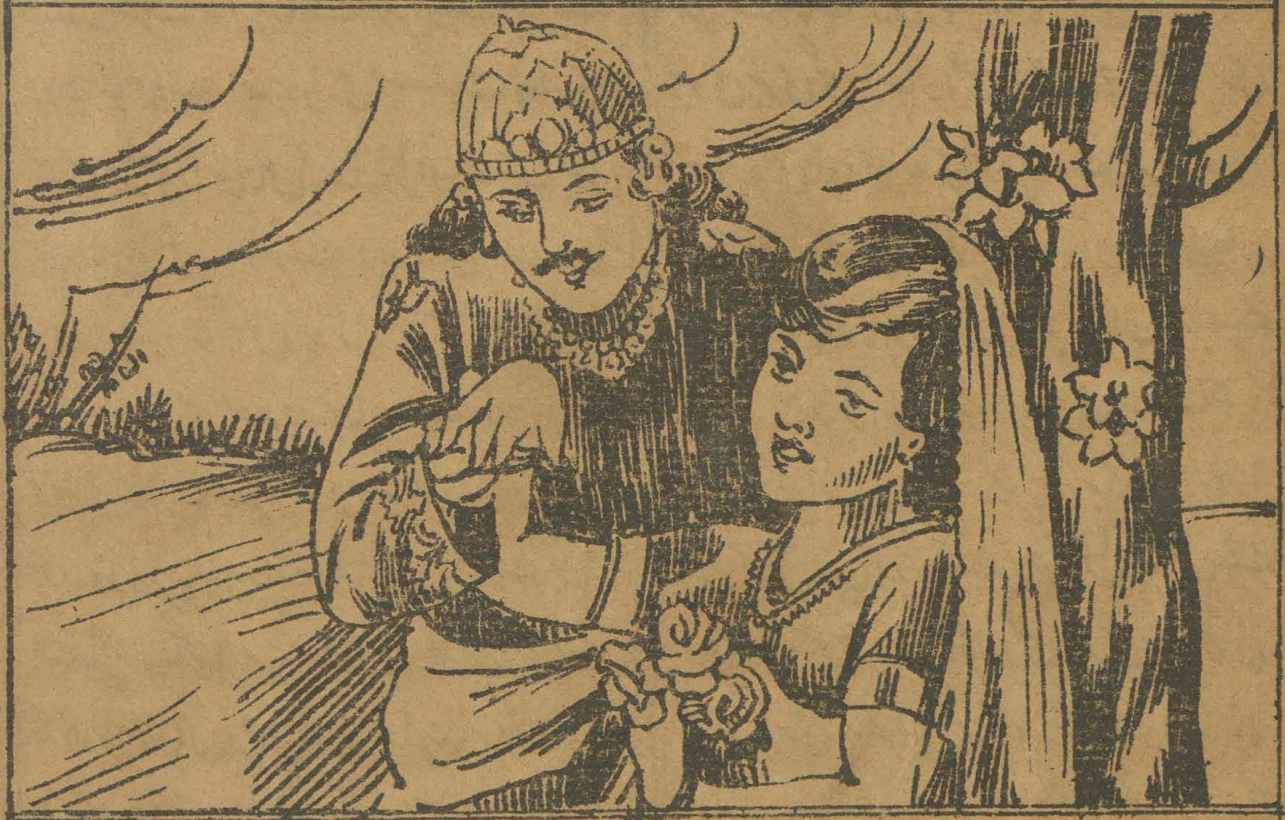

آ دیدار دیئں توں ساڈا نوں گوکاں ہتھ اُٹھا کے
ایہہ ہے شوق میرے دل اندر جے توں کرم کماویں
ماں پیو بھیناں بھائی میرے سبھ قبیلہ سارا
نال رضا ماں باپ میرے دی پھر توں آن ویا ہیں
جنج تیری نوں خلقت ساری جاں رل دیکھن آوے
رلسل ستیاں ماں میری نوں ویہن مبارک بادی
جنج تیری جس راتیں ڈھکے ہووے خوب دہاڑا

سچا قول محبت تیری تدوں اساں نوں جاپے
طرف اساڈی شہر اساڈے قدم مبارک پاویں
راضی ہوون دیکھ تساڈا سوہنا روپ پیارا
نال خوشی دے شوقین شانیں سارے شگن منائیں
ماں میری نوں صفتاں تیریاں ہر کوئی آں بنائے
سُن سُن صفتاں تیریاں ہر کوئی کرسی ڈی شادی
توں وچہ شگن منا ندا آویں نوشہ سُندر لاڑا

رہی کواری ہستن تک سارے آکھن کر کر واری
پر مشہور ہووے جگ سارے ایہ گل نال گواہی
عزت ہووے وہاں وہراندی ساری پچھے اگے
اوہنیہے تے خوشخبری جاں مروان سنائی
تاں اٹھ بیٹھا اوس جنگل وچہ لگا کرن تدبیراں
اوڑک یاد پیا پھر اس نوں کر دل دی تدبیروں
لے کے آگ شتابی اس نے چاہ اوہ وال دکھایا
آئے کٹک دیواں دیاں فوجاں لشکر کئی ہزاراں
بعضے قد اونہاں دے آہے وانگوں پربت کالے
بعضے ساون دی گھٹ وانگوں کالے بدل گجدے
دیو سفید تعظیم آکیتی شاہ بہرام دے اگے
دیو کہیا کی بنی مصیبت اج تیرے سر شاہا
دس شتاب کھلا میں حاضر حکم تیرے دا بردا
اج میرے سر مشکل بھاری وڈی مصیبت آیو
دیو سفید کہیا اک پل وچہ دیکھ تماشہ میرا
حملہ کر کے دیو تمامی طرف شہر دے دھائے
دیکھ وزیر دلوں رل ساریاں دیواں عرض گزاری
تھکے پینڈا کر کے آئے منزل دور دوراڈی
شاہ بہرام دتی مختاری مارو نمک حراماں
کئی کھلوتے ہاتھیاں وانگر کئے سن جنہاندے
شاہ بہرام دتی مختاری دیواں جشن بنایا
پہلاں بنھ وزیر آندو نے مشکاں بنھ بھایا
رہندے اس دی تابع آہے سو اسوار پیادے
باقی ہور جو پائے جیہڑے ہاتھی اٹھ قطاراں
جاں موذی دا لشکر دیواں سنے وزیر کھپایا
دیاہ کرن دی چاہ ہے مینوں من وچہ یچھ نیاری
حسن بانو وچہ شہر سبز دے شاہ بہرام دیاہی
وچہ شریکاں ساکاں نوں کوئی داغ نہ لگے
صبر آیا دل شاہ بہرام دے ہوش فویں سر آئی
کیکر مارن انہاں لعیناں نمک حرام شریراں
دیو سفید دتا سی مینوں جیہڑا دال سریروں
دیو سفید سنے سب لشکر اوسے ویلے آیا
قد اونہاں دے دلوں دسن چیلاں وانگ پہاڑاں
دیکھن والیاں ہوش نہ رہندی سر دے دیکھ حوالے
رکھ درخت زمین تے جیہڑے کھا کھا طل نہ جدے
دیو سفید سنے آحاضر کرن سلاماں سبھے
میرے تاکر کم تساڈا کی کجھ بنسیاں آہا
ہر دم امر تیرے دا تابع ذرا عدول نہ کردا
ایس وزیر حرامی کولوں داد میری لے دیہو
مار تباہ کراں میں جو ہے مولوی دشمن تیرا
سنے قبیلے لشکر فوجاں بنھ وزیر لیائے
ایس عدالت اندر شاہا دیہہ سانوں مختاری
مساں مساں اج ربہ نے دتی آدم خور اساڈی
جیہڑے نمک حلال اساڈے چھوڑو چا تماماں
جیہڑے شیر حیوان جنگل دے چن چن سارے کھاندے
آدمیاں دا ماس انہانوں سہکدیاں منھ آیا
دیو سفید کیندا اک لقمہ اک سے دا لنگھایا
جتنے نمک حرامی سارے چن چن دیواں کھادے
سارے اس گھڑی وچہ کھادے سن سارے اسواراں
جنگل تھیں کر کوچ مسافر طرف شہر دی آیا

آبھرام ہویا جس ویلے داخل وچہ شہر دے
ڈل ڈل رو رو دل تھیں ڈھوندے درد دی داغ جگر دے

شاہ بہرام ویاں یار اندے اج گھر گھر ہوئی شادی
ہکدوجے نوں رلیل سارے دیہیں مبارکبادی

جو سردار ولایت اندر آہے دوست دل دے
سن سن خبراں شاہ بہرام دیاں لیکے نذراں ملدے

نال مبارک جدوں شہنشاہ کلاں ویوچہ وڑیا
خلقت دے من عیداں ہویاں چن خوشی دا چڑھیا

جاں وچہ خاص الخاص گھراندے جا اس قدم ٹکایا
اول خدمتگاراں تائیں حکم ایہو فرمایا

ستویں حرم اساڈی تائیں جا خوش خبر سناؤ
مال پتر انوں بند یخانیوں کڈھ شتاب لیاؤ

باقی نال وزیر حرامی کیتیاں جنہاں بہاراں
مار گھراں تھیں کڈھیاں باہر رانیاں جو بدکاراں

ماں پتر اوہ قیدوں باہر نال خوشی گھر آئے
عسرت تھیں رت یسرت دیندا غم تھیں خوشی وکھائے

شاہ بہرام ڈٹھا شاہزادہ لوں لوں راضی ہویا
سن کے حالت ماں پتر دی لاگل اسنوں رویا

گئی غمی تے آئی شادی پڑھیا شاہ شکرانہ
عاجز تے مسکیناں تائیں دتا وتڈ خزانہ

خوشی ہوئی سب ملکاں اندر کیتے جشن شہانے
ہر اک نوں بخشیشاں کیتیاں دتے کھول خزانے

ڈھ قدیماں دے جو نوکر آہے بہت اعتباری
بخش دتے انعام انہانوں نالے عزت بھاری

ہر جو کوئی وچہ ولایت آہا باقی ظالم عاقی
باہجوں خاص عیت اوتھے رہیا نہ کوئی باقی

جو کم شاہ بہرامی آہے ہو گئے سب سوتے
پر پیا وچھوڑا حسن بانو دا آہ کلیجہ سلتے

رات دناں وچہ عیشاں خوشیاں بیٹھا حکم چلاوے
پر ظالم درد وچھوڑے والا لتھیں دور نہ جاوے

دل تھیں عاشق دور کرن نوں جے سو حیلے جوڑے
عشق مٹایا مٹ دا ناہیں سے تدبیراں لوڑے

جیکر دل نوں رکھے عاشق بنھ صبر ڈے رستے
زور کرے جے عشق زور آور توڑے اکسے گھتے

شاہ بہرام بہتیرا دیندا دل نوں صبر تسلا
پر اک گھڑی آرام نہ ہووے عشق نہ رہندا ٹھلا

دل وچہ چاہے حکم کماواں دساں کوئی وہاڑا
پر ایہ عشق مسافر کرکے دیندا گھت اجاڑا

ایسے طرح شہزادے اوتھے جاں کوئی روز لنگھایا
اوڑک ٹھریا ہو مسافر ظالم عشق ستایا

تخت حکومت چھوڑ شہنشاہ وطنوں پھر دل چایا
تاج حکومت دا سر دھر کے بیٹا تخت بہایا

لشکر فوجاں سب ولایت دوست دشمن دا سی
سب کجھ اسدی تابع کرکے ہویا آپ اوداسی

دیو سفید تائیں اٹھ کہندا مینوں لے چل نالے
دیکھاں کتھے محل منارے پیارے دلبر والے

شہر سبز سلیماں نبی دا سنیاں وطن سندر دا
اوتھے کیویں پہنچائیں مینوں جے تینوں ہے سر دا

اوڑک قصہ نال دیوان دے ہو مسافر ٹریا
دیکھ وچھوڑا اس دا ہر کوئی دوست دشمن جھریا

لشکر فوجاں دوست دشمن جتنے یار پیارے
رو رو ملدے شاہ بہرام نوں لوک شہر دے سارے

جیہڑیاں چھٹیاں کیتیاں آہیاں نال وزیر بہاراں
رانیاں رانیاں گیاں شاہوں کھادیاں دیو ساراں

رو رو عرضاں کرے قبیلہ گولیاں ہور غلاماں
ایہ وچھوڑا نہیں پائیں سانوں شاہ بہراماں

مساں مساں دیدار تیرا ہے سانوں رب کرایا
کل دا آیا اج اٹھ چلیوں کی تیرے دل آیا

اگے ہے دل ساڈا گھائل تیرے درد ہجر دا
پچھوں ہور نہ پائیں سانوں ایہ طوفان قہر دا

توں ہیں شہنشاہ ملک دا تاج تخت دا سائیں
نال خوشی دے کوئی وہاڑے بہہ کے حکم چلائیں

ایہ گل کر کے رو رو کہندا نال پیاریاں یاراں
اک پل رہن نہ دیندا ایتھوں چایاں عشق مہاراں

مینوں عشق چڑھایا ظالم اوپر سرکش گھوڑے
لے چلیا اوہ زوری مینوں کون مہاراں موڑے

کہے شاہزادہ شاہ شاہاں دے ملک حکومت والے
کر کے عشق فقیر انہاں نوں دیندا دیس نکالے

بڑے بڑے سلطان بہادر جنہاں ملک نوائے
عشق اونہاں نوں عاجز کر کے در در بھیکھ منگائے

مینوں بھی ہن دلدے اندر حب وطن دی آہی
ایہ بھی شوق میرے من آہا بیٹھ کراں خود شاہی

برا ایہ عشق زور آور میتوں ظالم برا سپاہی
رہن نہ دیندا ایس شہر وچ لے چلیا گھت پھاہی

نہ کجھ وس رہیا ہن میرے نال مینوں کجھ سجھدا
دولت ملک خزانیاں اندر نہ دل میرا رجھدا

جت ول گئی پیاری میری میں بھی اتول جاواں
یا بل پواں سکے ول اونہوں یا اتوں مر جاواں

یا رب اوہ کت ول ملسی محرم راز نہانی
یا اس راہ فدا ہو جاوے ایہ میری زندگانی

کرو دعائیں میرے تائیں جا پہنچاں میں جھبدے
جیوندا فیر تسانوں ملساں ہویا حوالے رب دے

فرزند میرے نوں میرے پچھے میری جاگہ جانوں
وارث تخت بہرے دا اسنوں شاہنشاہ پچھانوں

ایہ گل کہہ کے نال دیوانے اٹھ وداع ہو ٹریا
کل قبیلہ رو رو اسنوں رخصت کر کے مڑیا

رفتن شاہ بہرام در شہر دیواں و نیافتن حسن بانو و فریاد کردن از فراق او

دیواں چک لیا مڑ اسنوں پھیر پچھاں نوں ڈھائے
اپنے دیس وطن وچہ اسنوں چک شتاب لیائے

اگن بٹھایا مڑ کے اسنوں دیواں انہیں تھائیں
حسن بانو دے نال سی کردا خوشیاں جنہیں جائیں

باغاں دے وچہ رنگ محلاں پھردا انہیں جائیں
حسن بانو سی بہندی اٹھدی جیہڑی جیہڑی تھائیں

جیوں جیوں دیکھے جا دلبر دی رو رو مارے آہیں
اوہ گلزار بہار حسن دی ایس چمن وچہ ناہیں

گیا کتھے اوہ دلبر دلدا وچہ ایس چمن گلزاراں
سنے حسن بانو دے گردا خوشیاں عیش بہاراں

یا رب ایہ سُنہری اُسدے رنگ محل مُنارے
اوہ محل مُنارے مینوں وانگ سیاہ پہاڑاں
نت نت گھڑی گھڑی جا بہندا ویس تلاکنارے
ایہ اج باغ بہشتی مینوں دوزخ نظری آوے
بیٹھ کنارے اس چشمے دے روندا کر کر زاری
شوق دیدار تیرے دے کارن میں پھلاہاں رہی
تیرے کارن میں محبوبا روواں اُبھے ساہی
آپے نال اساڈے اُسدن لائی سی تین یاری
آپے قسماں قول کیتے تدھ بے وفا نہ ہووال
توں ہُن بیوفا ہو گئیں اپنے قول قراروں
توں ہُن جا وچہ اپنے گھر دے بیٹھی خوشیاں مانے
توں وچہ ستیاں ہٹلیں کھیڈیں نال خوشی گھر بہہ کے
پر میں عادت معشوقاں دی ہُن ایہ دلوں بھلائی
اوّل عاشق دامن سوہنا سُندر روپ وکھا کے
پہلوں مائل کرن عاشق نوں کر کر نظر بہردی
کار معشوقاں دی ہے ایہو ظلم ہمیشہ کماون
بال مثال حُسن دی سوہنے عاشق نوں وکھلاندے
جیوں جیوں تیر نیناں دے مارن عاشق نوں کس کس کے
آہن دیکھ پیاری میری عشق تیرے وچہ مردا
جبر ہے تیرے دیس وطن دی ہے اوہ کیہڑا پاسہ
رکت دل ڈھونڈاں شہر تیرے نوں کیہڑی طرفے جاواں
پر عشق تیرے وچہ ثابت رہساں مراں تے بھاویں جیواں
ایسے طرح رہے دن راتیں پھردا وچہ چمن دے
دیو سفید رہے وچہ خدمت ہر دم دن تے راتیں
شراب کباب تماشے حاضر سب کجھ اُسدے اگے

صدقے حسن بانو دے دسدے سُندر سوہنے سارے
دہشت ناک ڈراون والے دسن جیوں اُجاڑاں
جتھے آن ملے سن اُسنوں اوہ کبوتر چارے
باہجھوں دلبر پیارے مینوں ہور نہیں کجھ بھاوے
آہل پھیر حُسن بانو توں مُڑ مینوں اک واری
چھڈ دتا گھر بار وطن نوں چھڈ دتی بادشاہی
ہُن کجھ ترس کریں میں اُتے کہندا وانگ سودائی
ہُن آپے ہی چلی گئی ہیں چھڈ پریت پیاری
راہ پریت محبت دیوچہ ثابت قدم کھلووال
مینوں کیوں حیران کیتوئی دیس وطن گھر بار دا
میں پردیسی طلب تیری وچہ پھردا دیس بیگانے
میں پردیسی رہیا اکلا درد ہجر دے سہہ کے
عاشق تھیں کر جان کنارہ لا کے چنگ چوانی
پچھوں وغا کما کے مارن عاشق نوں ترسا کے
مُڑ مڑ کے جاں گھائل کردے لا کے سانگ ہجر دی
عاشق عاجز دا کی مارن چھڑک دتی مرجاون
عاشق وانگ پتنگاں اُتے جل بل کے مرجاندے
تیوں تیوں عاشق ہون اگیرے نال خوشی ہس ہس کے
آہیں ماراں وانگ بیماراں ماریا درد ہجر دا
کیہڑیں رنگ محلیں رہیں توں کیہڑا تیرا واسہ
کیہڑی جوہے جنگل پھردا رو رو کے مرجاواں
توں ہُن جان بھاویں نہ جانی بیوفا نہ تھیواں
رو رو انہاں خیالاں اندر کر دا دین سجن دے
پریاں چوہیں طرفیں اُسدے کھڑیاں بنھ جمائیں
پر باہجھ پیارے دلبر اُسنوں چنگا کجھ نہ لگے

امام بخش توں شاہ بہرام دی مڑکے گل ہلائیں | جبر حسن بانو دی اس نوں ہن توں آکھ سنائیں

رسیدن حسن بانو در شہر خود و با مادر گفتگو کردہ و قید پا بزنجیر شدن

جس ون شہر فارس دے وچوں گئی سنیہے دیکے
ماپیو دیکھ ہوئے دل راضی لاگل اسنوں رلنے
شہر سارے وچہ خبراں ہویاں ساکیں تاراں گیاں
حسن بانو وچہ ستیاں رل مل ظاہر کھیڈے ہسے
نال سہیلیاں رل مل بہندی ظاہر ہسے کھیلے
بہکے وچہ سہیلیاں گاویں گاون وردان والے
جاں کجھ مدت آہی گذری ماپیو دے دل آئی
رل مل بیٹھ قبیلے سارے ایہ صلاح پکائی
یارب ایہ امانت میری صحیح سلامت رکھیں
نیت میری دا تو ہیں مالک رکھیں توں خصمانہ
ہیں بہرام شہزادے والا حق ہوئی ہاں اگے
رات پئی تاں پاس ماپئی دے حسن بانو جا بہندی
دیاہ کرن دی مائی مینوں خواہش نا ہیں کائی
اپنے آپ کتے دل ہیں اک چنگا ہے ورلا
آدمیاں دی قوم وچوں ہے اوہ سندر شہزادہ
جیکر میرے دیاہ کرن دی کدہرے مرضی چاہو
سن کے وچہ غضب دے مائی بولی وانگوں شیہاں
جے دھیاں دے سنہ توں لتھی شرم حیا دی لوئی
شرم حیا کر بول نہ بہتا پھر مڑ بات اجیہی
کہندی شاہ بہرام میرا ہے دوست دلبر جانی
جے ہیں شرم حیا اج کر کے بولاں نہیں نہ بانوں
قسماں کیتیاں باپ صاحب دیاں آپس وچہ اساں نے

شہر سبز سلیماں نبی دا جا پہنچی اوہ پیکے
رو رو ہلیا کل قبیلہ بھین بھرا وچھڑے!
لکھ شکرانے لکھ شدیانے رملں کیتے ستیاں
پر اصل محبت شاہ بہرام دی دل اسدے وچہ وسدے
پر داغ وچھوڑے والا اس نوں ہرگز مول نہ بھلے
پر غم درد وچھوڑے والا پئی وچے وچہ جالے
دیکھ کتے دل حسن بانو دی چاکر ہیئے کڑھ مائی
جان جسدے وچہ حسن بانو دے سنکے کامل آئی
وقت وہاں ہتھ نہ آوے پھیر ہزاریں لکھیں
ہیرا نال بہرام شاہزادے رکھیں پاک پیارا نہ
ہور کسے نامحرم والا مینوں ہتھ نہ لگے
بیٹھ اکلی اس دے اگے حال حقیقت کہندی
نہ دل چاہے میری کدہرے تسیں کرو کڑمائی
اس دی مہر محبت اندر میرا ہے دل بدھا
نام بہرام عقل دا گوہر ساتھیں حسن زیادہ
راضی نال خوشی دے مینوں اسدے نال دیاہو
قہر ہویا جے آپ ڈٹھا ور کرن کواریاں دھیاں
پیا ہنیر جگت وچہ جانو نیڑے محشر ہوئی
اکھیں شوخ زبان چالاکی سیکھ آئی ہیں کیہی
اس تھیں مڑ ناں ہے بدبختی سختی دوہیں جہانیں
توڑاں قسم قراروں ہاراں کافر تھیاں ایمانوں
قول قرار محبت والے کیتے نال ایسانے

نہ دل موڑیاں مُڑدا میرا جے اس یاروں موڑاں
سخت زنجیر محبت والے کیکر دل تھیں توڑاں

غیر حسن بانو دی ماں نے ایس سخن تھیں پھڑیا
باہجوں اذن اساڈے تیرا عقد نکاح کس پڑھیا

مرد زنانی کرن محبت جے کر باہجھ نکاحوں
زانی فاسق عاصی رہدے دور ہوون درگاہوں

کہندی آپس وچہ اساں نے ہُن تک انگ نہ لایا
ظاہر باطن رب اسانوں شوق دلاں وچہ لایا

ایہ سر ساڈے فضل الٰہی ہویا ہے وڈ گاہوں
میں تے شاہ بہرام ہے ہاں ہن تک پاک گناہوں

آپس وچہ اساں نے ظاہر زور اجے انگ لگائے
بدلے اُس دے رب اسانوں ہاویہ دوزخ پائے

ایسے کارن میں ہن آئی منگاں اذن تساڈا
راضی ہو کے آپ پڑھاؤ عقد نکاح اساڈا

پھر مڑھاں نصیحت کردی حسن بانو دے تائیں
باپ تیرا ابھی شاہ پریاں اتاج تخت دا سائیں

ننگ ناموس پیو دا ویکھیں لاج اساڈی رکھیں
باز آویں توں ایس خیالوں شرم حیا دل تکیں

کہندی مائی باپ میرے نوں جے رب شاہ بنایا
اوہ بھی ہے بہرام شہزادہ عالی اس دا پایا

پریاں دے وچہ باپ میرا جے کردا ہے بادشاہی
آدمیاں دی شاہ بہرام دے سر تے فضل الٰہی

جے کوئی ہووے بادشاہی وچہ اُچے شان اجیہا
اُسدے ساکوں باپ میرے نوں جگوچہ مہنا کیا

ماں کہے سُن دھیا تینوں ہے معلوم نہ اگے
ذات ساڈی وچہ آدمیاں دی صحبت مندی لگے

آدمیاں دا جثہ خاکی ساڈا اجثہ ناری
وچہ پیدائش وہاں دھراندی ضد ہئی ہے بھاری

کہندی خاکی ناری اندر ضد ہئی جسمانی
میرے تے وچہ شاہ بہرام دے ہے پریت روحانی

رُل مِل گئے روح جس ویلے نال پیار دو ہاندے
نال محبت رُل مِل جاسن جُثے آپ اونہاندے

اوڑک تھک گئی ماں اُسدی بہتی قیلوں قالوں
نال غضب دے کہندی دھیا ٹل جا ایس خیالوں

مڑکے ایس سخن نوں مُنہ تھیں مول نہ بولیں دھیا
سُن کے مارسٹی گا پل وچہ تینوں تیرا بھیا

توبہ کر اس گلوں دھیا خیر خدا تھیں پاویں
نہیں تاں نال عذاب غضب دے ماری دی مر جاویں

کہندی ہے قبول اسانوں جو سر ساڈے وڈتے
پر شاہ بہرام دلوں سُن مائی نہ دل میرا پرتے

شاہ بہرام میرے مَن وسدا جے ہووے زندگانی
موت آوے جے تاں بھی اُستوں جان کراں قربانی

اوڑک ماں نصیحت کر کے خفا طبیعت ہو کے
جا کے اپنے خاوند اگے کہے حقیقت رو کے

کہندی حسن بانو دا ئینوں وسدا مندا اچالا
مندی نہیں نصیحت کوئی چاہے دیس نکالا

آدمیاں دی قوم وچوں ہے اک شہزادہ کوئی
اُسدی صورت ویکھ کتے دل اُس تے عاشق ہوئی

اُس نوں یاد کرے دن راتیں سوندی اُٹھدی بہندی
دم دم ہر ہر ساعت اُسدا ذکر زبانوں کہندی

جنھوں تیک نصیحت آہی میں اُہنوں کر تھکی
خطرہ خوف نہ اُسنوں کوئی ذرا نہ رہندی جھکی

ئینوں حسن بانو دی شاہا دِسدی بڑی خرابی
خیر چاہوتے اُس دا کوئی کرو علاج شتابی

فرصت پاکے اج کل ایتھوں ٹر جاویگی آپے
اوڑک کسے دہاڑے اُسدی ایہ گل مینوں جاپے

جے کر کسے دہاڑے ساتھیں چُپ کیتی نس جاوے
سُن کے باپ پیا وچہ غمدے دل وچہ فکر وڑاوے

اوڑک ایہ صلاح اُس کر کے نال امیر وذیراں
قید کیتا چاحسن بانو نوں بدھی نال زنجیراں

حال ہن تید کرایا ماپیاں حسن بانو دے تائیں
امام بخش چلی شاہ بہرام نوں توں ایہ خبر سُنائیں

درخواب دیدن شاہزادہ حُسن بانورا

سفنے دے وچہ حسن بانو نے ڈِتی آن وکھالی
کہندی تدھ پچھے میں شاہا ایہ مصیبت جالی

رو کے حسن بانو وچہ سفنے آن اولاہماں کردی
مَیں بیدرد اراں دُنے ہاں عشق تیرا وچہ مردی

توں سوندا ہیں رنگ محلیں کر کے نیند پیاری
مَیں وچہ بند نیخانے بدھی واہ واہ تیری یاری

توں پھردا ہیں باغاں اندر کر کے عیش بہاراں
مَیں وچہ بند نیخانے اڑیا رو رو آہیں ماراں

لے لے نام تیرا دِن راتیں پئی اوڈیکاں واٹاں
سہکاں نت دیدار تیرے نوں رو رو لیاں ہلکاں

باتوں دلوں بھلا بیٹھا ئیں مہر محبت میری
یاد دل تیرا موہ کھڑیا ہے بیتھوں کسے چنگیری

کیوں توں دِلوں بھلایا مینوں ایہ کی تیرا چالا
کیکر بھل گیا اوہ تینوں پیتا پریم پیالہ

آہل دیہہ دیدار اسانوں جیوندیاں اکو واری
لائیے تاں توڑ نبھائیے دردمند اندی یاری

مَیں وچہ حق تیرے دے بیٹھی تیرا جوڑ سداواں
نام تیرے دا در دہمیشہ دِن تے رات کماواں

ہن ایہ وچھوڑا تیرا کچرک توڑی جالاں
بندی دے وچہ عشق تیرے دا کی کریوٹا پالاں

بدلے عشق تیرے دے مینوں ملیا بندی خانہ
درد میرے دی خبر نہ تینوں واہ واہ ایہ یرانہ

اتنے سخن کلاماں کر کے حسن بانو متوالی
چلی گئی بہرام شہزادے خوابوں سُرت سنبھالی

جاں اس خواب خیالوں اُسدیاں اکھیں اگھڑ گیاں
ناہیں اوتھے حسن بانو تے ناہیں اُسدیاں سیاں

دیکھ چوفیرے اُچی روندا کر کے گریہ زاری
ہائے ربا ہن ایتھے سی اوہ میری جان پیاری

ہو بیتاب گیا جھڑ دھرتی روندا مارے چیکاں
عشق مجازی دی ایہ بازی گن گن لاوے لیکاں

دیو سفید ڈٹھا جاں اُس نوں روندا پیا نراسا
ہتھیں اُسنوں پکڑ بہاوے کر کے بہت دلاسا

دیواں نوں سد بچھدا کر دا لشکر سب اکٹھا
شہر جنر چیا دستو کوئی جس کس سُنیاں ڈٹھا

عرض کیتی سب دیواں رل مل خبر نہ سانوں شاہا
ہن تک ایس شہر دا کدہروں نام نہ سُنیاں آہا

دیو سفید ڈٹھا جاں ساتھیں ہوئی گل آوسی
شہر سبز دی خبر اسانوں ایتھے کسے نہ دسی

سرخاب بھرا جو اس دا آہا وچہ کوہ قاف ٹکانا
اُسدی طرف روانہ کردا لکھ دا ایہ پروانہ

بھیجیا شاہ بہرام تُساں نوں خاصہ مِتر پیارا
اُس نوں ہے ایہ مُشکل ڈاہڈی کم پیا ہے بھارا

جاں اوہ پاس تساڈے پہنچے کر تعظیم بہانا
شہر سبز وچہ صحیح سلامت کر کے مدد پہنچانا

اِک پروانہ دیو اندے ہتھ چا اس نے پکڑایا
شاہ بہرام تائیں پھر جلدی اُپر تخت بہایا

حکم کیتوس دیواں تائیں تخت سرے تے چاؤ
یار میرے نوں نال شتابی وچہ کوہ قاف پہنچاؤ

دیواں تخت سرے تے چایا اُڈے وچہ ہوائے
نال شتابی شاہ بہرام نوں وچہ کوہ قاف لیائے

کوہ قاف پہاڑ دیو اندا اوا ساڈھ ٹھیاں ہیبت آوے
ہے اوحد زمین دے اُتے آدم زاد نہ جاوے

دیواں پریاندا اوہ مڈھوں وطن قدیم ٹکاناں
آدمیاں دی پہنچ نہ لگے اوتھے مشکل جاناں

جاں کوہ قاف گیا شاہزادہ اگے گیاں خبراں
سُن سرخاب اگوں آملیا لیکے تحفے نذراں

وچہ کوہ قاف قلعہ سی اُسدا پریت چیر بنایا
اوسے گھر وچہ شاہ بہرام دا اِس نے تخت لیایا

لے خدمت وچہ حاضر ہویا کھانے چنگے چنگے
شراب کباب تماشے حاضر جو دِل اُسدا منگے

پھر سدوا کے لشکر سارا پچھے ہر ہر دیو نُوں
شہر سبز چا دسو کوئی ہے معلوم کسے نُوں

عرضاں کیتیاں ساریاں دیواں ساڈوں خبر نہ کوئی
شہر سبز نہ سنیاں ڈٹھا ہُن تک عُمر جو ہوئی

سُنکے رودن لگا شہزادہ اس دیواں دے حرفوں
ہائے ربّا ہن شہر سبز نوں بھاں کیہڑی طرفوں

دیو سرخاب شاہ بہرام نوں روندا اکھیں ڈٹھا
نال دلاسے کہندا اُسنوں بول زبانوں مٹھا

ہُن توں رکھ تسلی دِل وچہ نہ رو میر یا یارا
گند ہک نام بھرا ہے ساڈا ساتھیں ہے اوہ بھارا

ہن پہنچاواں اُس دِل تینوں نالے خط لکھا کے
شہر سبز دی اُسدے پاس خبر لئیں توں جا کے

ایہ گل کر کے ہتھ دیواں دے لکھ دتا پروانہ
گند ہک دے دِل شاہ بہرام دا کیتا تخت روانہ

یاں پھر رخصت کرن لگا سی شاہ بہرام نوں جا کے
نال محبت دو سو غلماں دتیاں کول بہا کے

اِک ٹوپی اِک وال سریروں کیتو سو پٹ حوالے
ایہ دو چیزاں جتھے ہووین رکھیں اپنے نالے

ایہ سلیمانی ہے جو ٹوپی جاں تو سر تے پاویں
اکھیں ویکھدیاں ہی اوتھے توں غائب ہو جاویں

آدم دیو ہو جاوان اُتھے ستھے تیرے لیکھے
توں بھناں نوں ویکھ لئیں گا تینوں کوئی نہ ویکھے

ایہ ہے وال جدوں کوئی تینوں پوے مصیبت بھاری
اُس نوں گرم کریں تینوں آن کرانگا یاری